

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AKKAKA

"Sivrisinekler bu yaz erken
başladı." — Gazeteler —

— Bu vızıltılar ne Gümüşpala?...
— "Anlayana sivrisinek saz" paşam!

Nurettin Toprak

TÜRKİYE

BANKASI

paranızın...
istikbalinizin
emniyeti

Akbaa

ERKEN BUNAMA!

SIYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :

Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :

Aziz Nesin, Adnan Veli, Nimet Arzık, Necdet Rüş-tü Efe, Vâ - Nû, Selâmi Yurdatap, İlhan Selçuk, Rifat Ilgaz, Baha Oral, Adnan Tahir, Hüseyin Korkmazgil, Kenan Akın-cı, Yaşar Özen, Sümer Sümer, Semiramis Aydınlık.

KARİKATÜR AİLESİ :

Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Suat Yalaz, Nehar Tüblek, Semih Balcıoğlu, Cafer Zorlu, Şadi Dinç-çağ, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Yaşar Tonguç, Zeki Beyner, Burhan Solukçu.

Yazı işlerini fiilen idare eden :

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer :

Ercan Matbaası

Kapak baskısı :

Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllık 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Fiatı : 100 kuruştur.

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10

Daire : 3.

Telefon : 22 18 11

İLÂN FIATİ :

Kapak içi, santiml 20 H- ra, iç sayfalar 30 Hradır.

Cilt : 2 — Sayı : 44

31 Mayıs 1962

YIL : 40

Bu gazete Basın ahlakı Yasasına uymayı taah- hütl etmiştir.

ON GÜNDÜR Paris'teyim. Sul-ka'dan kravat almak, Champs-Elysée'de sütlü kahve içmek, Lido'da sedef bel, fildişi bacak, ay-va göbek seyretmek için değil. Ba-na, gençlikte bir türlü, ihtiyarlıkta bir türlü çektiren kalbimi ünlü Kardiyalog profesör Senégre'e göstermek için!

Türkiye'mizi buradan izliyorum. Önsezim beni yine yanıltmıyor: O-yunlar, beklediğim oyunlar, umdu-ğum oyunlar!

Gelen gazetelerden birinde oku-dum: Düşük Cumhurbaşkanı Celâl Bayar, sayın Cemal Gürsel'in kul-lanmak istediği af yetkisine karşı direniyormuş!

Hastalar, ihtiyarlar arasında af edilmeyi istemeyişin mânasını dü-şündünüz mü hiç?.. Bu, üç iddia taşır: Ben hasta değilim!.. Ben ih-tiyar değilim!.. Ben, suçlu değilim!..

Bayar'ın hasta olduğunu herkes biliyor. Kaç kere doktorlar geldi, kaç kere yattı, kaç kere kriz ge-çirdi, mâlûm...

Pek az kullandığı için kafası ve kalbi genç olabilir. Doğrusunu is-terseniz buna gençlik de denmez, hamlık denir... Ama doğum yılına

göre, en az on yıldır ihtiyarlık için-de...

Geriye kalan üçüncüsüdür: Kendi-sini suçlu saymadığı için affa karşı koymak!

İşte asıl onun ve onun izindeki-lerin bugünkü, hele yarınki politi-kası budur!

Eski D.P. kurucusu ve yeni poli-tika yoldaşları, bugün kendilerinin affedilmesi değil, yarın kendilerin-den af dilenilmesi sevdasındadırlar...

Bizim milletçe en büyük eksiği-miz nedir, biliyor musunuz?.. Hafı-zasızlık!..

Unutuyoruz!.. Olayların çeşmesin-den akan tatlı veya acı sular, ha-fızalarımızın dipsiz kovasında birik-meden gidiyor!

Kuzum, biz 27 Mayıs'ta milletçe niçin o kadar sevinmiştik?.. Dağ, taş, davul zurna düğün yapmadı mı?.. Sokakta her geçen yolcu, her gördüğü askeri kucaklamadı mı?..

Bu sevincin, bu cünbüşün, bu bayramın tek nedeni vardı:

Meydanlarda, törenlerde, Cumhur-başkanını bile elinde D.P. basto-nuyla dolaştıran partizan bir ida-reden kurtulmak!

Çankaya'nın tarafsız ağzıyla: «Bi-

ze karşı koyanları ayağımızın altın-da karıncalar gibi ezeriz!» diyen bir komiteci baskısından kurtulmak!

Vatan içinde Vatan Cephesi ku-ran, ayırıcı, parçalayıcı, vatandaşı vatandaşa düşürücü bir fesat çete-sinden kurtulmak!

İşte 27 Mayıs sevinci, bunlardan kurtuluşun sevinciydi!..

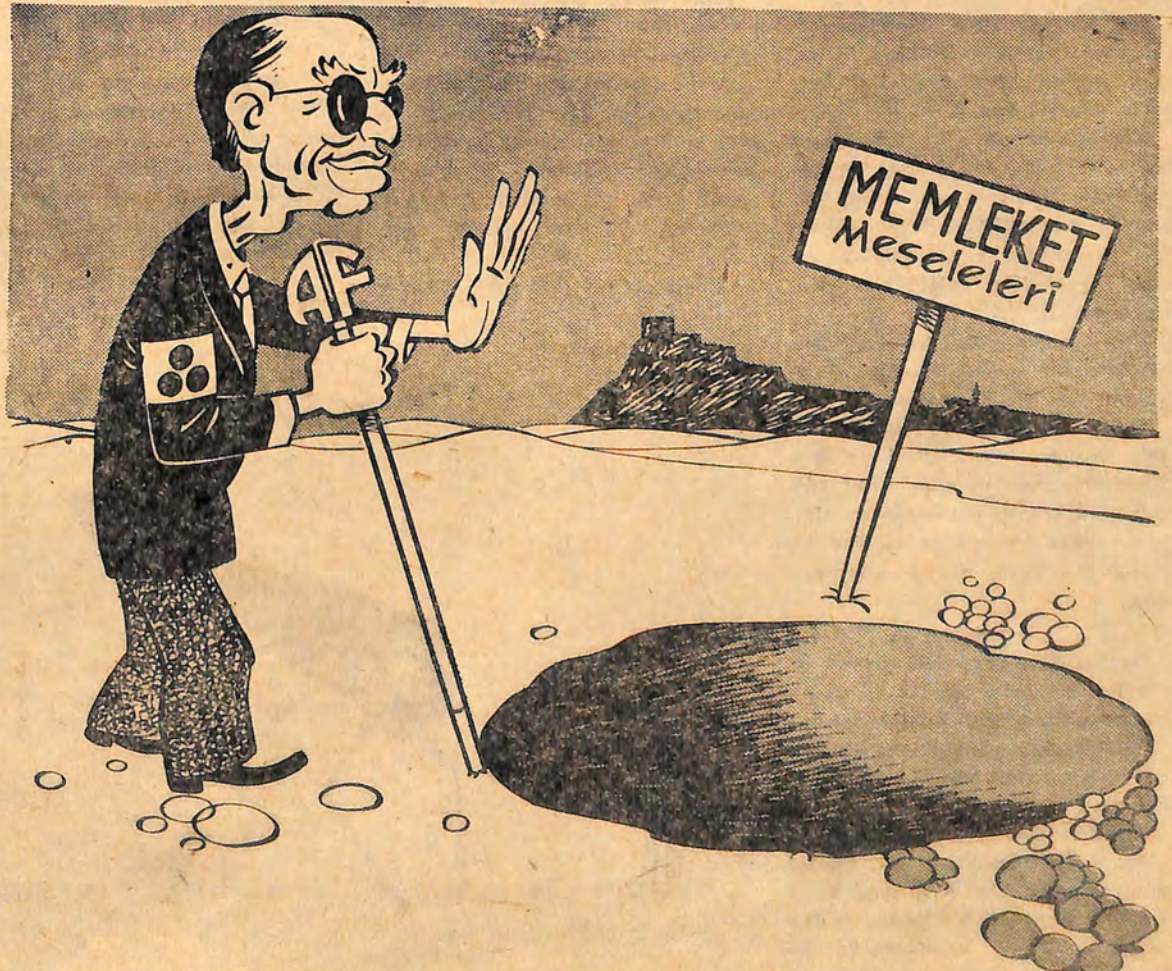
Ne oldu?.. Beyazıt Meydanında at nalları altında ezilen kızlarımız unutuldu.. Üniversite bahçesinde süngülenen gençlerimiz unutuldu.. Kızılay'da yaka paça sürüklenen Üniversitelilerimiz unutuldu.. Yay-lım ateşe tutulan Siyasal Bilgiler unutuldu.. Sıddık Sami'nin kanlı gömleği unutuldu.. Seksen yaşını zindanda kutlayan Hüseyin Cahit unutuldu.. Düşman kumandanını e-sir aldığı memlekette kafası yarılan İnönü unutuldu!

Eeee, hakkı var, çok hakkı var Bayar'ın, çooook!.. Onu affetmek mi?.. Hangimizin haddine?.. Gide-lim, kapısının pervazını milletçe ağ-lama duvarına çevirelim de o bizi affetsin!.. Her şeyi unutan bizi! Ha-fızasını kaybetmiş bizi! Erken bu-namış bizi!

Paris, 18.5.1962

Yusuf Ziya ORTAÇ

Gümüşpala için tek memleket meselesi: Af!

YAZISIZ

HEP bildiğiniz gibi, «Cumhuriyet», ciddiyetiyle tanınmış bir gazetemizdir. Yıllardanberi, sahiplerinden bulunduğu bu gazetenin baş yazılarını yazan «Nadir Nadi»: «Ciddiyetimi ille muhafaza edeyim!» diye, hattâ «C.H.P.» - A.P. Koalisyonu karşısında bile gülmesini unutmış bir arkadaşımızdır:

«Koalisyon kuruldu!» diyorsunuz, gülemiyor.

«Koalisyon yürüyor!» diyorsunuz, yine gülemiyor.

«Koalisyon dağılacak!» diyorsunuz, yine gülemiyor.

«İhtilâl» diyorsunuz gülemiyor.

«İnkılâp» diyorsunuz gülemiyor.

Hattâ «Parti Liderleri» diyorsunuz, yine gülemiyor!

«Parti liderleri toplanmışlar!» diyorsunuz: Nadir Nadi işi yine ciddiye alıyor.

Dayanamayıp:

«— Yahu üstad, artık bu işin de ciddiye alınır tarafı kaldı mı? Dört köşe masa dediler, toplandılar. Altı köşe masa dediler toplandılar. Yuvarlak masa dediler toplandılar. Tostoparlak masa dediler toplandılar. Gece yarısı toplandılar. Şafak vakti toplandılar. Fakat verdiği neticelerden anlaşıldığına göre, bu toplantıların artık ciddiye alınabilir tarafı yoktur. Bu liderler, toplanmayı bırakıp, mümkünse artık toplanmamalıdır!» diyorsunuz. Sonradan bakıyorsunuz ki, «Nadir Nadi» işi yine ciddiye almış!

Fakat geçen gün bir de baktım ki, bu en ciddi baş yazıyı zın baş makalesindeki serlevha bile şu olmuştur:

«K. K. K.!..»

Şüphesiz, bunu yeni harflerin kuşakları:

«Ke, ke, ke» diye okumuşlardır. Onların: «moruk» dedikleri bizler, «Ka, ka, ka» yahut da: «Kaf, kaf, kaf!» diye okuruz.

Gördüğünüz gibi, bu okuyuşların her üç tarzında da, bir baş makale başlığının ciddiyeti yok. Bir başmakale başlığı değil, bizim «Akba-ba» ya yazdığımız yârenliklere yarasır bir pişekâr külâhı bu! «Ka, ka, ka!..»

Meğer bizim «Ka, ka, ka» diye okuduğumuz bu «K. K. K.»: «Koalisyonu Koruma Komisyonu!» imiş! Nadir Nadi'nin bu komisyona dair yazdığı başmakaleyi olanca dikkatimle okudum ama, itiraf edeyim ki, o komisyonu alaya mı aldığı, yoksa onu da mı ciddiye aldığı pek kesin olarak anıyamadım.

★

Bu satırları yazmakla sadece şunu demek istiyorum ki, biz artık çok şaşırarak sevgili vatandaşlarımız.

Nitekim işte gördüğünüz gibi, artık yalnız hangi işin değil, hattâ hangi yazının «ciddi» olduğunu bile anlayamaz olduk.

Fakat kabahat bizde mi? Meselâ bakıyorsunuz, bir Koalisyon kuruyorlar... Sonra o Koalisyonu Korumak için bir de komisyon kuruyor. Sonra o komisyonu korumak için bir dernek kurulabilir. Daha sonra da:

biz hangi hayvana benzeriz ?

Naci Sadullah

ki, ben onun da «ciddi» olarak mı, yoksa «mizâhî» olarak mı yazıldığını kavrayabilmekten yine âciz kaldım.

Vaktile, adamın birisi:

«— Siz bana bir memleketin istihsal vasıtalarını gösteriniz, ben size onun hangi seviyede olduğunu bildireyim!» demiş.

Bir başkası, bu söze şöyle bir nazire yapmış:

«— Siz bana bir milletin musiki-

sini dinletin, ben size onun seviyesini söyleyeyim!..»

Ve ondan sonra artık söyleyen söyleyene olmuş:

«— Siz bana bir milletin adliyesini gösterin, ben size....»

Yahut da:

«— Siz bana bir milletin cezaevlerini gösterin, ben size!..» falan, filân gibi!

Zaman zaman bütün bunları hatırladıkça ben:

«— Acaba bizim milletin seviyesini anlamak için neresine baksak?» diye düşünür dururum.

Evet, neremize baksak da seviyemizi anlasak? Kanapelerin altına mı baksak? Kirli çamaşırlarımızı mı karıştırsak?

«Ağaca bir taş attım,

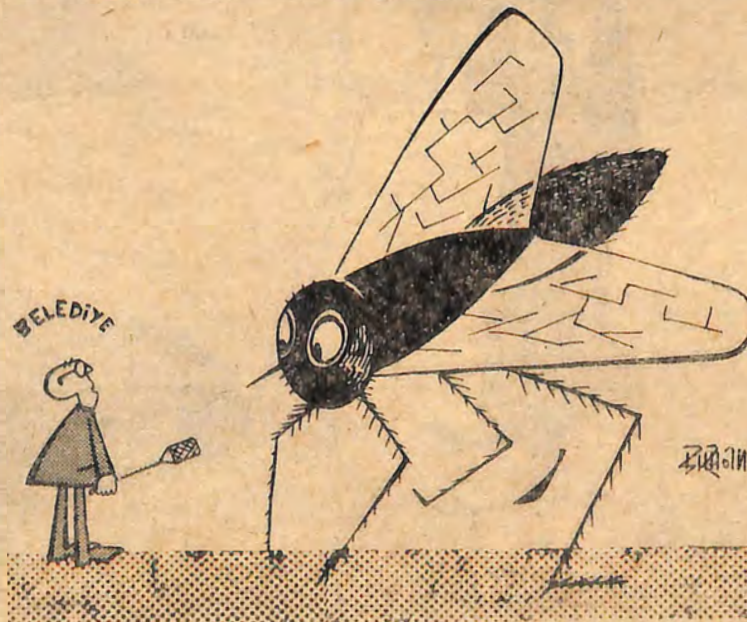
«Ağaç taşımı yedi,

«Ben taşımı isterim,

«Ben taşımı isterim!»

Diyen şiirlerimizi mi göstersek!

İşte şimdi önümde duran yazı, benim ne zamandan beri aklımı kuralayan bu sorulara cevap vermektedir. Ve benim ciddiyetle mi, yoksa alay için mi verildiğini anıyamadığım cevap da, işte bu cevaptır.

Belediye sinek savaşına hazırlanıyor!..

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rante.org>

Gazete ciddi bir gazete... Yazar ciddi bir yazar. Öyleyse, demek ki, bu fıkra da ciddi bir fıkra olacak.

Bu fıkraya göre, biz, ciddi memleket dâvalarını unutmamışız.

Yine bu fıkraya göre, bizde bir genel memişhâneler dâvası varmış ki, çok önemli imiş!.. Bu sayın yazar diyor ki:

«Bir yerde helâlar az, ve pis oldu mu, orada siyaset hâpı yutmuş demektir: Çünkü abdesi etmesini bil-miyenlerin, ne vatandaşlık haklarını, ne de vatandaşlık vazifelerini doğru dürüst idrak etmeleri, ve devlet idaresinde rol oynamaları mümkün değildir!..»

Yalan deseniz değil!

Yanlış deseniz değil!

Ciddi deseniz ayıp!

Ayıp deseniz, ciddi!

«Alay!» deseniz neden?

Biz bunları düşünürken, yazar yazısını işte aynen şöyle sürdürüyor:

«— Cumhurbaşkanı:

«— Bizde Eğitim sistemi yok!» diyor.

«Eğitim sisteminden vazgeçtik, fakat bizde henüz defi-hâcet» sistemi bile yok!

«İsmet Paşa, demokrasi yapmaya kalkıştığı tarihlerde, önce buradan hareket edecekti!..»

Allah Allah... Dilimin ucuna gayri ihtiyari aynı sözler geliyor:

«Yalan deseniz değil!..

«Yanlış deseniz değil!..

«Ciddi deseniz ayıp!..

«Ayıp deseniz ciddi.

«Alay deseniz, neden?

Nitekim, sanki bu sonuncu şuali kendisine sormuşsunuz gibi, yazar size hemen cevap veriyor:

«— İstanbul'un umumî helâlarına bakılınca, memleketin seviyesinden idaresine kadar ne durumda olduğumuz şıpın işin anlaşılıyor!»

Ve arkasından da ilâve ediyor:

«— Biz umumî helâlar konusunda hiç değilse kedi titizliği seviyesine yükselmeden hiç bir dâvamızı halledemeyiz!..»

Ciddiye mi, yoksa alaya mı almamız gerekeceğini kolay kestiremiyeceğimiz bu satırlara göre, demek ki, bizim seviyemiz hakkında bir hükme varmanın ölçüsü de memişhânelerimize bakmaktır!

İstihsal vasıtalarımıza, musikimize, adliyemize, ceza evlerimize de-ğil, memişhânelerimize...

Fakat o yazı ciddi de olsa, alay da olsa, ben bu ölçüde açık bir haksızlık sezmekteyim:

Bence, memişhânelerimizin bozukluğundan ve oradaki işlerimizin bozuk olmasından biz sorumlu tutulamayız:

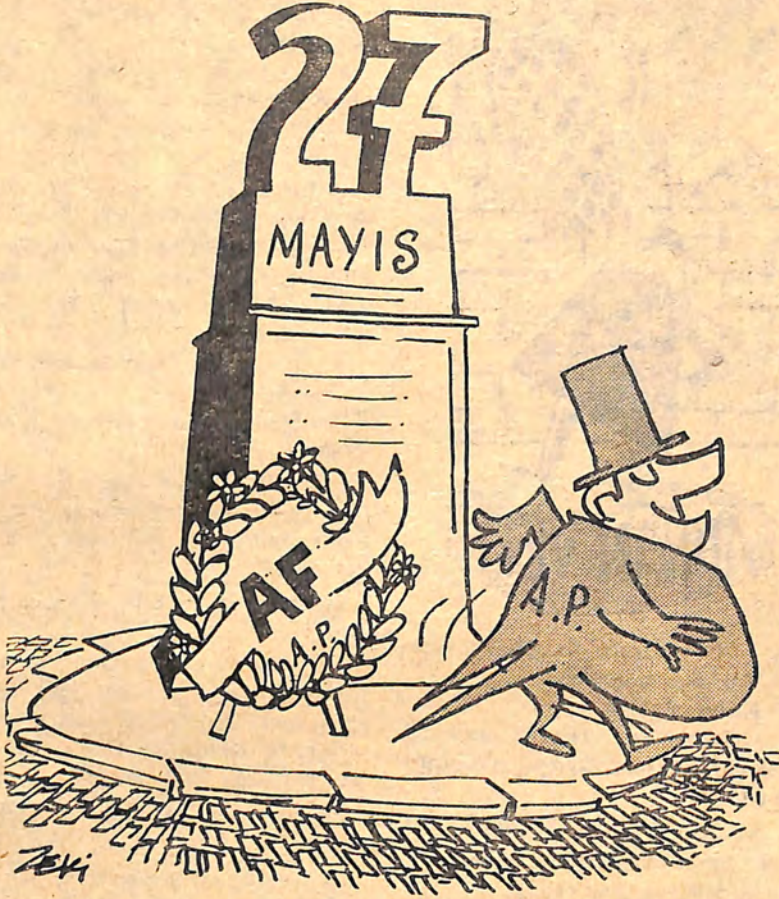
Zira - çok affedersiniz, - biz abdest etmenin âdabına, erkânına uygun yollarını ve usullerini nereden bilelim:

Bize asırlardır, abdesti sadece al-masını öğrettiler!..

★

Bu ciddi mi, yoksa alay mı olduğunu kavrayamadığım yazının bir cümlesi de, şu kedi meselesi.

Ben henüz sıcan kadar olamadığımı açıklamışken, o kedi titizliği

YAZISIZ!

seviyesine yükselememiş bulunmamızdan yakınıyor.

Fakat her ne kadar sıçan kadar olamadık, veya kedi titizliği seviyesine yükselemedikse de, bizim de çok şükür kendilerine benziyebildiğimiz hayvanlar yok değildir.

Meselâ biz çarşıda satıcıysak tilkiye, alıcıysak koyuna benzeriz!

Alacağımız olunca şahine, vereceğimiz olunca kargaya benzeriz!

Bilhassa politika alanlarımızda, köpeğin ve kurdun her türlüüne benziyenlerimiz çoktur.

Palavra sıkarken arslana, dişimizi sıkarken kuzuya, ve ilerlememekte ayak dirediğimiz zaman, hâşâ huzurunuzdan katıra benzeriz!

Muhâlefete geçince baykuşa, sonra iktidara geçince nedense dâima kuşa benzeriz!..

★

Şimdi:

«— Bu yazı ciddi mi, yoksa «alay» mı oldu?» diyeceksiniz!

Ben de size hemen cevap vereceğim: «Bu yazı, «Akbaba» fıkraları kadar «ciddi», ve başmakaleler kadar da mizah oldu!..»

Zira işlerimizden hangisinin «ciddi», hangisinin «alay» olduğu ayırt edilmedikçe, yazılarımızdan hangilerinin «ciddi», hangilerinin «alay» olduğu, ne yazarlar tarafından, ne de okuyanlar tarafından uzun müddet farkedilmiyecektir!

Büyük sahne sanatkârimız rahmetli «Naşit», vaktiyle Reşat Nuri'nin «Taş Parçası» isimli faciâsını oynayıp da sonunda rolü icabı, ölmüş gibi yere uzanırken, ahali kahkahadan ortalığı kırıp geçirince, doğrulup kapanan perdeyi aralamış ve atılan kahkahaları blüsbütün coşturan şu sözde ciddi ikazı yapmıştı:

«— Ne gültüyorsunuz yahu? Biz burada facia oynuyoruz!..»

Bu gidişle bizler de bu sütunlar-

B U SABAH gözümü yabancı bir diyarda açtım. Bu oda, Paris'te bir otel odasıdır: Champs - Elysées'de Hotel Gallia... Üç yıl önce de yine bu otelde, yine bu odada, yine bu karyolada yatmıştım. Belki yorgan, belki yastık bile hâlâ odur!.. Değişen mi?.. Sade fiat: Yüzde otuz daha pahalı!

Demin, camekânları gözlerimle tarttım: Orta halli bir hırzır elbise, ceket - pantolon, bizim paramızla — sıkı durun dostlarım!— bin sekiz yüz lira!.. Türkiye'de giyim eşyası böyle olduğu gün, Ankara, İstanbul, İzmir, her vilâyet, çıplaklar adası Marmaris'tir!

Yeşilköy'den Air France'la havalandık. Yol, Atina'ya in, kalk. Milâno'ya in, kalk, yedi saat sürdü... Tam yedi saat, yeryüzünden onbin metre uzakta, bulutlar üstünde uçtuk... Hem de aşıktan yutkuna yutkuna!.. Acaba, gökyüzüne bu kadar çıkınca, insanlar melekleşir, yemez, içmez mi sanıyor Fransız Hava Yolları?.. Bir de müslümanlıkta «Yolcuya oruç farz değildir» derler... Galiba Fransa, Cezayir'i de kaybettikten sonra bu islâm geleceğini de unutmuş!

Akşam lokantada, garsonbaşı nedense beni gözüne kestirdi: Elinde gümüş bir tepsiye yatırılmış bir istakoz'la karşıma dikilmesin mi?.. Kendisine gülümsüyerek şu cevabı verdim:

— Ben İstanbul'dan geliyorum!..

Herif uyanıkmiş, ne demek istediğimi anladı:

— Yaaaa... Balıkların, istakozların vatanından!

Size bir şey söyleyim mi?.. Bizim kazancımızla, bizim paramızla Paris'te yaşanmaz: Bir ikinci kahvaltısı, bir çay, biraz peynir, biraz ekmek, bir Beyoğlu lokantasında üç kap öğle yemeği karşılığı: On altı lira!..

Galiba Fransızlar, sömürge savaşındaki büyük kayıplarını, turistleri soyarak kazanmak hevesinde!

Bu satırlar, yirmi dört saatlık Paris misafirliğinin üstümdeki ve cüzdanımdaki ilk izleri... Hayır, hayır, ilk izleri değil, ilk yaraları!

da yazılarımızı galiba şöyle bitirmek zorunda kalacağız:

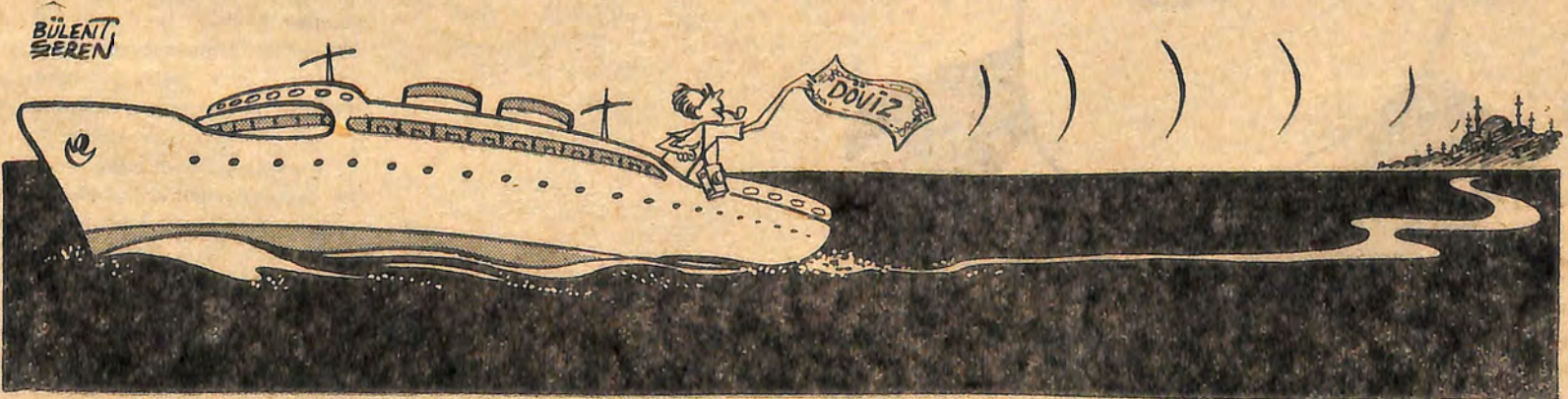
«— Ne ağılıyorsunuz yahu? Biz burada «mizah» yapıyoruz!..»

Ve başyazarlarımıza da herhalde şöyle demek düşecek:

«— Ne gültüyorsunuz yahu? Biz burada ciddi makale yazıyoruz!..»

Naci Sadullah DANIŞ

Bazı turistler memleketimizde para bozduramıyor. (Gazeteler)

«Elveda!»

KADIN, kaldırımın önünden geçen taksiye eliyle işaret etti:

- Ne tarafa gidiyorsun oğlum?..
- Sen nereye gidecektin valde?..
- Ben Aksaray'a gideceğim.
- Şoför biraz düşündü, sonra:
- Gel bakalım, dedi.
- Ferahşan hanım, ilkin elindeki

— Kapıyı zorlama, dedi. Bagaja getir onu..

Çuvalı iyice yerleştirip tekrar yerine geçti. Şişman adam da bindi. Kadın biraz huysuzlandı:

— Efendi, ne sıkıştırıyorsun o kadar?.. Bak yeldirmemim üstüne o-turdun.

— Ka ben bir adamımdır, bir a-

nylon zembili otomobilin içine soktu, sonra kendisi inili ıhlıya arabaya bindi:

— Hay Allah senden razı olsun şoför efendi oğlum, dedi. Demindenberi belki yirmi tane dolmuş geçti, bir tanesi bile başını çevirip bakmadı.

Şoför onu dinlemiyordu, bekliyenlere doğru eğilerek seslendi:

— Aksaray Beyazıt.. Aksaray Beyazıt..

Dolapdere'ye inen caddenin kaldırımında, elinde koskoca bir çuvala, şişman bir adam bekliyordu. Şoför Ferit onun önüne gelince durdu:

- Nereye?..
- Aksaray..
- Sen de gel bakalım..

Adam çuvalı kapıdan sokmak istedi. O zaman Ferit el frenini çekip arabadan indi:

damlık yere oturmuşumdur.

— Sen bir adam değil, bir buçuk adamsın.. Üstelik bir de Kadirli Ağası gibi yayılıyorsun. Biz de para veriyoruz. Sıkış sıkış gitmiye ne mecburiyetim var benim.. Herkes kendi hakkına razı olsun..

— He biraz şişman isek bacağımızın bir tekini arabanın dışarısına sarkıtalım istoorsun?..

Şoför karıştı:

— Uzun etmeyin be kardeşim.. Şunun şurasında on dakkalık yol gideceksiniz..

Adam biraz kımıldadı. Ötekiler de biraz daha yerleştiler. Kasımpaşa'ya yaklaşırken kaldırımın kenarında iki kişi daha bellirdi. Ferit gene yavaşladı:

— Aksaray Beyazıt..

Adamlardan biri arabanın içine baktı:

— Biz iki kişiyiz ama..

— Biriniz gelin buraya, öteki arkadaş arkadaş geçsin..

Kadın sinirlendi:

— Oğlum, arkada yer varmış gibi söylüyorsun.. Nereye sıkışacağız biz?

— Onlar da Allahın kulu be valde. Biraz sıkıştırsanız olmaz mı?..

— Yer yok ama oğlum..

— Sen bir parça kımıldasan, o da yerleşiverir be valde.. On dakika için yapıverin bir koalisyon..

— Hah, bir o eksikti.. Koalisyon yapalım da, birbirimizin gözünü mü oyalım?..

— Koalisyon diyorum valde.. Kayıver şöyle az bir şey..

— Kayıvermesi kalmış mı bunun

artık?.. Neredeyse şu efendinin kucağına oturacağım..

— Oturuver beş dakika..

— Haaa, demek kovalisyon o demeye geliyor?..

Arkaya binen adam, şişmanı da biraz itti. Yerleşmiye çalıştı ama rahat değildi. Enikonu sıkışmıştı. Sinirli bir halde:

— Bir.. bir.. bir.. parça öt.. öt.. öteye gider misiniz?.. dedi.

— Ka ben etli bir adamım. Kendiliğimden şişman olmadım ki.. Cenabı Allah öyle istedi ise, öyle olmuşumdur..

— Ham.. ham.. hamur işini az.. az.. a: ye..

Ferahşan hanım büsbütün öfkelendi:

— Madem senin otomofilin bu kadar adamı almıyor, sen ne diye haddi istifasından çok yolcu alıyorsun?..

Şoför Ferit içerledi konuşulanlara

— Amma da uzattınız be lâfi.. dedi. İçeri girer girmez patırdıya başlıyorsunuz.. 147 lerden misiniz nesiniz?.. On dakika için koalisyon yapın dedik size, anlatamadık..

Ferahşan hanım yeniden sinirlendi:

— Sen hiç o kovalisyonun lâfını alma ağızına bakalım..

— Niye almiyacaktım?..

— Benim başım, o kovalisyon yüzünden derde girdi.

— Nasıl derde girdi?..

— Evvelisi gün oğlumu vurdular kovalisyon sebebine..

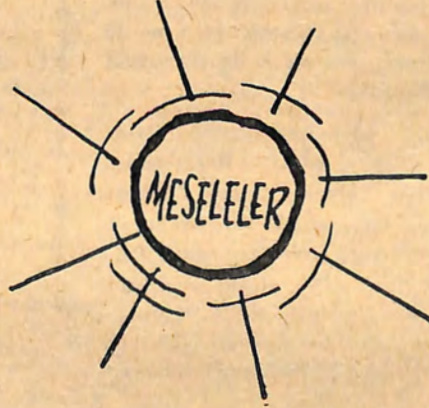
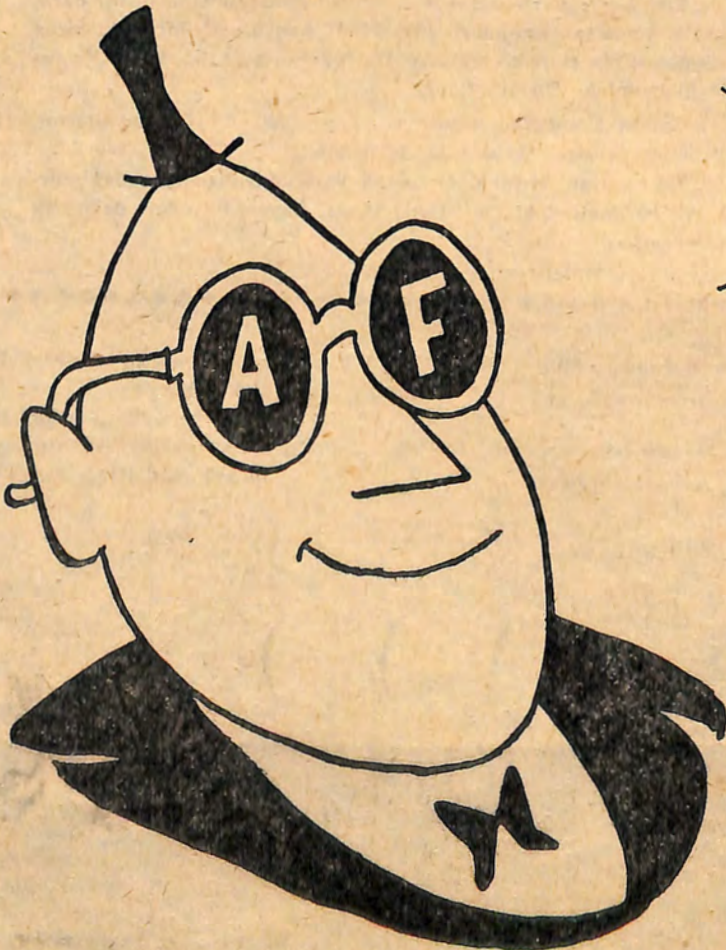
Yolcular susmuşlardı. Ferit merakla sordu:

— Kavga mı etti ki vurdular?..

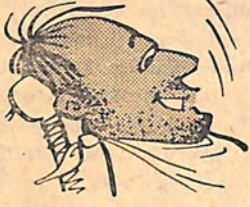
— Evet..

— Sebebi neymiş?..

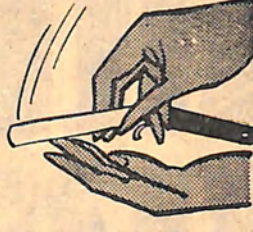
— Angara'da Kovalisyon diyerekten bir şey varmış. Altı aydır hasta yatırmış, bir türlü iyileşememiş. Doktorlar ümidli kesmişlermiş. Bu hasta katiyen yaşamaz diyorlarmış. Bazı doktorlar da «Biz onu mutlaka yaşatırız» diyesiylermiş. Eğerki Kovalisyon mefat ederse, ortalık büsbütün karışacakmış. Onun için Kovalisyonu yaşatmaya bir komita kurmak istemişler. O Komitanın hazırlığını yapmak için de başka bir komita kurmuşlar. İşte, bu komitanın komitasının komitasının komitası, hazırlığın hazırlığının hazırlığını yapmaya başlamış. İlk sifтах demişler ki, bu kovalisyonu yaşatmak için ne yapıp yapıp etrafına bir duvar çekmek lâzımdır, demişler. Duvar minare boyu olacakmış da hariçten gelip sataşanlar olursa, boyları yetişmiyecekmiş. Bu duvarın harcını, taşını, çimentosunu da hükümet verecekmiş. Bunun üzerine duvarcı aramıya başlamışlar. Benim oğlan da eskidenberi inşaatlarda çalıştığı için duvar işlerinden iyi anlar. Kalkıp Angara'ya Kovalisyon duvarı yapmaya niyetlendi. Babası da, kulakları çınlasın, oldum bittim koyu Halk Partilidir. Seçimlerde çok iş gördü. O da, oğlanın kovalisyon duvarını yapmasına razı oldu. Donunu, mİntanını ba-

Güneş gözlüğü!

Çabuk Çabuk

«Bu mizah manzumesi, şair Bekir Sıtkı Erdoğan'ın, meşhur: «Uzak-tan gelmişim, yorgunum hancı!» şiirine benzetidir.»

Selâmunaleyküm muhterem berber!
Çırağı kahveye sal çabuk çabuk,
Sen de bakma aval aval yüziüme
Şu bizim sakalı al çabuk çabuk!

Marttayız kediler olmuşlar hızan,
Biz de kör şeytana uyarız bâzan,
Baktım mahalleden geçiyor Suzan
Dedim: içeriye dal çabuk çabuk!

Kendi namusluymuş, elâlem azmış,
Aşk hem bir günah, hem de bir hazmış,
Na mahrem kimseyle gezip tozmazmış
Dedi: bir nikâh kıy al çabuk çabuk!

Ben ikram eyledim, o susuz yuttu,
Ben tam fitil oldum, o bir buluttu.
Üpücük istedim elimi tuttu,
Kovandan çıkmazmış bal çabuk çabuk!

Şu geçim kaygusu ömrümü kazır,
Bir türlü çıkmıyor yoluma Hızır,
Gerisini sen bul, birisi hazır,
Bana bir atla üç nal çabuk çabuk!

Bir kusuru vardır her bir güzeln,
Girdisi, çıktısı bana ne elin?
Berber çenen değil, işlesin elin,
Kremi, podrayı çal çabuk çabuk!

Biz de çok lâf ettik bak sabah sabah,
Suzan yengenizi bekletmek günah!
Artık hoşça kalın dostlar, Eyvallâh:
Başıma gelir bu hâl çabuk çabuk...

Salâhattin KUTLU

vuluna doldurmuş. O akşam kafa-darlarıyla bir elveda rakısı içmiye, Kumkapı'daki Yorgo'nun meyhanesine gitmişler. Arkadaşları tabii benim tosunumu kıskanmışlar. Kimi demiş ki, sen duvarı yaparken, ben de makara ile harç çekerim, demiş. Kimisi duvarın üstüne kıremitleri ben dizerim demiş Öbürküsü, kumunu elekten ben geçiririm demiş. Sensin bensin derken, aralarında bir dövüş çıkmış. Masalar, iskemleler, tabaklar, şişeler birbirine girmiş. Dövüşün orta yerinde, gözü kör olasıca, şoför Avni, bizim oğlanın göğüsüne koca bıçağını sokuvermiş. Ferit meraklandı:

— Hangi Avni bu?..
— Lâleli durağında durur. İri Nebiye'nin oğlu..
— Haaa, tanımam onu ben.. Nefesçi Avni deriz ona biz..
— Elleri kırılın işallah.. Ne demek nefesçi?..
— Yanıya çok esrar içir o..
— Haaaa, tevekkeli değil, bizimkiyle de esrar yüzünden kavga çıktı diyerekten evlâtçığıma iftira etmişler..
— Oğlunun yarası ağır mı bari?..
— Hem de ne ağır.. Böğrü delin-

miş yavrucağığımın.. Çok da kan zayı etmiş.. Ameliyat etmişler doktorlar.. Ama kanı azaldığı için yaşamayı zorlaşmış. Bunun üzerine onu hastaneye götüren arkadaşlarından biri «Ben arkadaşım için kanımı veririm» demiş, kolunu uzatmış..

— Aferin, erkek delikanlıymış doğrusu..

— Ama o asıl kanımı verdikten sonra başımıza işler açıldı.

— Neden?.. Kurtulmadı mı?..

— Kurtulmasına çok şükür kurtuldu. Ama gelgelelim, bu sefer babası, «Oğlum gebereydi de başıma bu iş gelmeseydi» diye hop oturup hop kalkıyor?..

— Babası niye kızıyor bu işe?..

— O da başka türlü bir deli.. Anadan doğma Halk Partilidir. Oğlana kan veren arkadaşı da Edalet partisindenmiş. Vay efendim Edalet Partisinin kanı, bizim kanımıza nasıl karışmış?.. Mezbahadan kan alıp oğlanın kanına eklemeye razıymış da, ille Edalet Partisinin kanı olmamalıymış. Olursaymış, soyumuz bozulurmuş..

Şoför Ferit, gülümsedi:

— Bırak be valde böyle boş şeyleri, dedi... Hepimiz insanız, hepimiz

miz Allahın kuluyuz, hepimiz müslümanız hamdolsun..

— Aaaaa helbette... Elhamdülilâh.. Ama babası olacak herife bunu anlatamazsın ki.. Oğlanda bu kan varken ben onu eve almam diyor, başka bir şey demiyor.

— Peki ne yapacaksınız şimdi?..

— Gureba hastanesinde Doktor Pulat diyerekten bir doktor varmış, onda kan yıkamak için ezzeleli ilaç varmış, oğlan iyileşir iyileşmez İlk Yardımdan çıkarıp Gureba'ya götüreceğiz de kanını ilaçtan geçirteceğiz, sonra da süzgeçten süzdüreceğiz.

Araba Aksaray'a gelmişti? Ferahşan hanım:

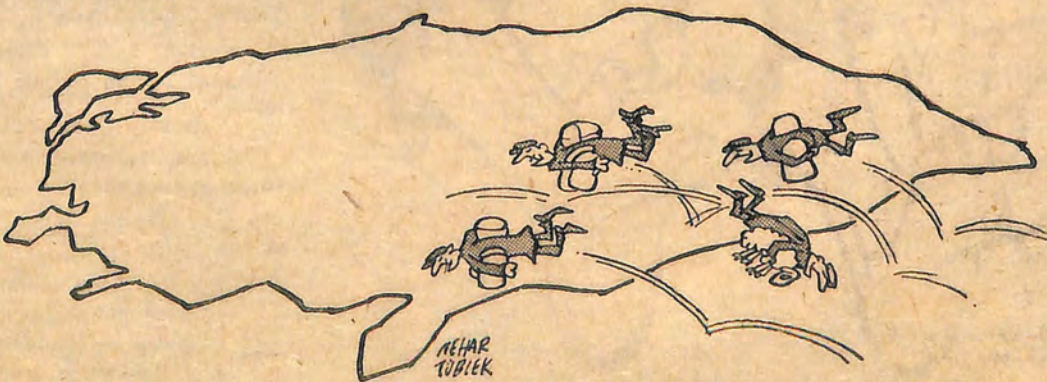
— Oğlum, dedi, Gureba'ya dolmuş nereden kalkıyor?.. Gıdıp doktoru bulayım da pazarlığını yapayım şimdiden, bakalım bizim oğlan kaç tane temizliyecek?..

Ferit bir eliyle ensesini kaşıyordu:

— Nah şu otobos duracağını geç, az ilerde topkapı dolmuşlarını sor, gösterirler, dedi..

Kadın, elindeki naylon zenbille o tarafa doğru yürüdü..

Adnan VELİ

Güney sınırlarımıza çekirge akını başladı. (Gazeteler)

BÜLENT
ZEREN

Yerden göğe küp dızseler,
En alttakini çekseler,
Seyreyleyin gümbürtüyü!

TELEFON çaldı.. Bir daha çalsın da kaldırıyım dedim. Bir daha çaldı. İnat damarım tuttu, bir daha çalsın ki kaldırıyım dedim. Bir, bir daha çaldı. Hayır dua ederek kaldırdım reseptörü:

— Efendim?

Ses yok.

— Aloo!

Ses yok.

Hayır dua ederek koydum reseptörü yerine, işimin başına döndüm. Zil yine çaldı. İkiletmeden yapıştım hemen:

— Efendim?

— Palavra gazetesi mi?

Ah, ne tatlı ses öyle!.. Telefonun içinden acaaksın, varıp ağzından öpüp döneceksin.

Reseptörü cup dipe öptüm.

— Evet hamfendi, Palavra gazetesi..

— Mehmet Ali bey ordalar mı efendim?

Ben tüm yassılmıştım... Sanki kulağımdan birşey dökmüşler, etim kemiğimden ayrılmış. Derlenip toparlanamıyorum ki, konuşayım. Tatlı, utangaç, kültürlü bir aile kızı olduğu belli. Usturuplu konuşmak gerek.

— Mehmet Ali bey yoklar hamfendi, dedim.

Kulağıma bir kahkaha döküldü ki, anlatmama imkân yok! Ben tüm serildim:

— Yok mu?

— Yok, hamfendi..

— Aaa... demek yok!

— Eee, yok tabii, hamfendi..

Bir kahkaha daha..

— Niçin yok?

Bu kadar da olmaz artık! Aile kızını falan bir yana koydum:

— Yok da onun için yok hamfendi, dedim. Mehmet Ali bey yok.

Hani yok mu, kral olsam tahtımdan vazgeçerdim bu kahkaha için! İrl gövdeli, daracık boğazlı kristal bir şişeden dünyanın en sarhoş edici içkisi, kristal bir kadehe dökülüyor sanırdınız. Lık lık lık lık lık...

— Niçin yok?

— Yok işte hamfendi, n'aapalım? Yaratalım mı?

Bekliyordum ki, «Mersi» deyip ayrılısın. Hayır, ayrılmıyor.

— Hamfendi, dedim, yani mutlaka Mehmet Ali bey olması şart mı?

— Yooo....

Reseptörü cup diye öptüm. Ah, o nasıl «Yoooo» öyle be! Şu telefonu ne diye icadederler bilmem? Telefon olmasa, bu «Yooo» diyen dudaklar karşımda olacaktı. O zaman... O zaman... Eh işte... bilmem ki.... Bu hınzır telefon bizi birbirimize yaklaştırmıyor, tersine, uzaklaştırıyor.

— Peki, siz Mehmet Ali beyi tanıyor musunuz?

— Yooo... Öyle birisi var mı gerçekten Palavra gazetesinde?

— Yooo... Ama, isterseniz ben Mehmet Ali olurum. Buyurun, ben-deniz Mehmet Ali..

O güzel kahkahaya başka kahkahalar da karıştı. Tamam, işimiz iş, Yuvasına düşmüşüz blz... Gecenin bu saatinde dalga geçecek birini arıyor hanımıcık. / İyl ya, işlerim

başından aşkın. Hay Allah...

— Hamfendi, niçin sustunuz, kapatalım mı?

— Hoşlanmadınız mı Mehmet Ali bey?

— Yooo... şey... hayır.. estağfurullah... Hoşlanmak değil, bittim! Fakat... ne bileyim... Sen sizin evde, ben bizim evde... Ne anladım bu işten? İsterseniz yarın falanca yerde buluşup tanışalım... Malûm ya, bizim çalışma saatimiz...

— Aaaa, ben çıkamam ki..

— Neden?

— Ailem çok mutaasıptır. Öyle bildiğiniz kızlar gibi caddelerde sürüp gezmeme izin vermezler ki...

Bak sen işe! Kız bir anda melek kesildi başıma...

— Peki, n'aaparsınız, bütün gün evde mi oturursunuz?

— Ee, tabii... Arkadaşlar gelir, kitap okuruz, çene çalarız, eğlence düzenleriz, dansederiz...

Hemen yapıştırdım:

— Arasına telefonla şunu bunu işletirsiniz...

Bir kahkaha koptu öte baştan. Derken bir kapı gıcırdadı, ardından şakır şakır bir caz...

— Bana bak hamfendi, dedim, şu telefonu icadedenin gözü kör olsun!

— Ayy, valla çok tatlısınız Mehmet Ali bey...

— Hımm, tatlıyım ya... Ama siz benden daha tatlısınız şekerim. Tıpkı yaz güneşinde elif elif çatlamış löp inciri gibi, ballarınız akıyor!.. Adınızı öğrenebilir miyim acaba?

— Hayır, söyleyemem. Dedim ya, ailem çok muhafazakârdır.

— Peki, nerden telefon ediyorsunuz?

— Onu da söyleyemem.

— Maşallâh güzel eğleniyorsunuz. Caz pek tatlı. Taassubun bu derecesi..

Sesine bir durgunluk çöktü birden:

— Hep can sıkıntısından...

Ardından bir kahkaha... Telefonu kapatacağım, fakat yapamıyorum.

— Demek aileniz çok mutaassıp, sizi bir yeriye bırakmıyor, öyle mi?

— Ay, vallâhi çok mutaassıp...

Hiç gözümü açtırmıyorlar. İnsanın bir erkek arkadaşına ihtiyacı olmaz mı? Sevişmek, gezmek, hayatı enine boyuna yaşamak benim de hakkım değil mi beyefendi? Aile kızı olduk diye, hep dört duvar arasında mı geçireceğiz hayatımızı? Her genç kız evlenmek ister... Tabii ben

de istiyorum. Ama, kimselerle tanışmama izin vermiyorlar ki...

O durmadan konuşuyor, Arasına kapı açıldıkça, salondan caz sesi duyuluyor. Sarhoş kahkahalar geliyor. Bizim aile kızı, tam anasının kızı! Kimbilir bu işletmede ben kaçınıcı oluyorum? Bile bile lâdes diye buna derler işte.. Ama, gecenin bu saatinde bu sesi duymak bile dinlendiriyor insanı.

— Bakın, hamfendi, dedim, ben de yalnızım. Yâni bekârim. Sizin gibi bir kızla evlenmek isterim. Ama, aramızda bu telefon oldukça buna imkân yok. Aile kızı olduğunuzun anladık. Yarın falanca yere gelir misiniz? Çok sevdim sizi.

Bir süre karşılık alamadım. Fısıldaşmaları duyuyorum. Minik kahkahalar geliyor kulağıma. Neden sonra:

— Maalesef gelemem, dedi. Ailem bırakmaz. Ama, bakın size bir olay anlatayım. Ayy, hâlâ kalbim çarpıyor korkudan. Geçen gün Kızılay'da otobüsten indim, hızlı hızlı yürüyordum. Aloo!

— Evet, dinliyorum hamfendi...

— Hızlı hızlı yürüyordum... Arkamdan bir çeken oldu. Eteğimden tutmuş, bırakmıyor beni. Ayy, kalbim duracak... Korkudan dönüp bakamıyorum. Birileri görecekti diye ödüm kopuyor. Ben yürüyorum, o çekiyor. Ah, ne terbiyesizlik... Caddenin ortasında da olmaz ki, di mi ama? Ah hayatım, neymiş biliyor musunuz?

Derin bir göğüs geçirdi, ardından bir kahkaha attı:

— Neymiş biliyor musunuz? Elimde örme çantam vardı. Meğer örme çantamın deliği, arkamdaki erkeğin düğmesine takılmış. Hah hah hah... Ben yürüyorum, adam da arkamdan geliyormuş...

Ben sesin müziğine dalmışım, birden uyandım.

— Anladım, dedim, neyin adamın neresine ne olmuş?

— Ayol, örme çantamın deliği, arkamdaki erkeğin şeyine, düğmesine takılmış. Nasıl korktum ama!..

— Hummm... Çok güzel...

— Nasıl, beğendiniz mi?

— Beğenmek ne kelime, bittim, bittim! Arasına böyle takıldığı oluyor mu bu deliğin?..

Bir kahkaha boşandı kulağıma.. Yalanım yok, kızardım.

— Müsaade eder misiniz hamfendi, dedim. İşlerim çok ta...

— Aaa, hoşlanmadınız mı?

— Hoşlandım tabii, hoşlanmaz olur muyum? Ama, o düğmesine takıldığımız herfin yerinde olmak isterdim.

Telefonu kapattım. Yeniden çaldıysa da, açmadım.

O gecedен sonra, Kızılay'a her inişimde aklıma bu çanta - düğme hikâyesi gelir. Örme çantalı kadınların ardından gidişimin nedeni budur. O kadar da çok örme çantalı var ki, hangisinin o aradığını aile kızı olduğunu bir türlü anıyamadım.

İşler yolunda!

Tepeden bakma!

Seytan diyor ki

Dün öyleydi, Bugün böyle!..

Bundan yirmi yıl önce akraba düğününde yahut ailecek bir içmiye gidilen cazlı yaz bahçesinde tanıdık kızını dansa kaldırmak bir maarifetti.

Delikanlı içinden papatya falları açardı:

— Kaldırsam mı, kaldırmam mı?

Akardeon ve keman sesleriyle yürekler arzudan titrer, gençlerin bakışları birbirine takılınca, kızlar gözlerini yere indirirlerdi.

Bazı aileler daha önceden kızlarıyla pazarlık ederlerdi:

— Baban bu akşam götürecekt bizi ama kimseyle dans etmek yok.

Arkadaşlarıyla yeni alınan plıkapta rumba talim eden kız:

— Ya biri kaldırırsa, diye sorardı.

— Ayağım ağrıyor, dersin.

Daha insafı olanlar şifahi bir liste sıralarlar:

— Kuzeninle, Hilmi Beyin oğluyula, bir de Ferudunla dans edersin, onlar senin kardeşin sayılır, derlerdi.

Böylece peşin peşin sıkıya koşulan kızlar, akraba çocuklarının bakışları karşısında gözlerini yere indire kaldıra, ayaklarıyla tempo tutarlar ve nihayet anlayışlı bir büyüğün:

— Gençler ne duruyorsunuz dans etsenize, teşviki üzerine, bacakları dolaşa dolaşa gelen kırmızı yüzlü ahbap çocuğunun reveransına fısıldar gibi:

— Peki, derlerdi.

Dansda birbirine sarılıp, yanak yanağa gelmek yoktu. Dalma iki gencin arasında bir karışık bir mesafe bulunurdu. Delikanlı samimiyeti ilerletmek için:

— Tango sever misiniz? diye sorardı.

— Severim. Siz?

— Ben de severim.

Sonra sinemalara romanlara geçilirdi.

Eve dönünce de hayaller içinde gizli hâtıra defterlerine notlar düşülürdü:

«Mesudum, onunla iki defa dans ettim»

Bugün etrafa klark çeker gibi, tek kaşını kaldırarak bakan oğlan, çiklet çiğneyen kıza göz atıyor:

— Kalk da tepinelim biraz be...

Savrulan vücutlar, kırılan vücutlar, dalgalanan vücutlar, hı-zım alamayıp cam gibi birbirine yapışan vücutlar...

Tango sever misiniz, yerine asi bir tenkidin keskin palasında birleşiyor konuşmaları:

— Bizim masadakilerin de hepsi çemüş bu akşam.

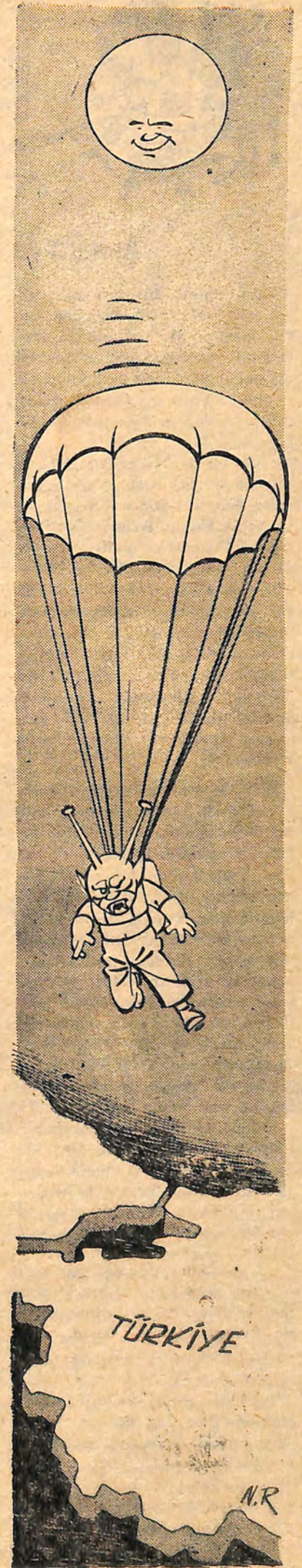
— Boş ver amaaan, enayller.

Genç erkeğe, sıkışınca zorlama bir küstahlığa sığınan suni bir şahsiyet kazandırdık. Genç kıza, argo esprisi ve sözde kayıtsızlık zirhiyle erkeğe yaklaştırdık. Fakat ne erkeği, ne de kı-zı kafaca insana yaklaştıramadık.

Bir büyük boşlukta kimi sinema gölgelerinden koparılmış sert erkek, kimi de vamp oluyor. Eğleniyormuş gibi de görünüyolar. Fakat tam mânasile ne birbirlerini anlıyorlar, ne birbirlerini tamamlıyorlar, ne birbirlerini dolduruyorlar. Zaafları meydana çıkmasını diye kimseye belli etmedikleri bir kıvranış içinde saadeti arıyorlar. Müzmin bir can sıkıntısıyla, derin bir bezginliği sahte kahkahalarla sislemeye çalışıyorlar.

Dünün gençliği çok mesut değildi, bugünün gençliği hiç mesut değil. Hayatı anlamadan uyanmanın acısı kendilerine çok pahalıya mal oluyor, yazık...

Seytan Çekici

Ay — Türkiye'den bana kimsenin geleceği yok... Bari biz ona gidelim...

Ankara Mektubu

NİMET ARZIK

Ankara'ya mektup...

Radyoda.

Aband'tayım... Ankaraya açık mektup yollamak istiyorum. Ona, buna, şuna, en yazılmıyacıklara yazıla yazıla açık mektup müessesesi müptezelleşti, amma ben şehre yazıyorum... Bayram münasebetiyle ıssızlaşmış, yaşanır hale gelmiş Ankaraya...

Artık biz de Avrupalılar gibi, tatillerde soluğu, soluk alınacak yerlerde almağa başladık... Sebebi, gene küçük hesap: Tatilden faydalanmak değil, bayram külfetini ıskala geçmek için... Öyle olsa şu cennet gibi dağlardaki (Aband'ta küçük dağ kulübemden görünüyor) yeşilliklerde dolaşan olur, şu çam kokulu, mantar kokulu yeşilliklerde... Yok dolaşan... Hepsi, aşağıdaki otelin önüne kümelenmiş parasollar altında, Roma devrinde gibi yarı uzanık, dairedeymiş gibi çay kahve getirtmekte...

Zarif bir dostum Fransaya hareket ediyordu birkaç gün evvel. «Biraz demokrasiziz, koalisjonsuz, politikasız yaşamak istiyorum da ondan uzaklaşıyorum bir süre için buralardan» diye nefes nefesini boşaltıyordu. Burada da insan içini nefes nefes boşaltabiliyor, bütün tasalardan, bütün tortulardan... Farkında mısınız?... Biz Ankara halkı «entoksike» durumdayız, politikayla, dünyamız tek yol oldu. Dilimiz bilmiyen biri dinlese bizi, «koalisyon» dan, Halk Partisinden, Adalet Partisinden, İnönü'den, Gümüşpala'dan başka kelime az duyar. Bu kelimeleri ekmek zanneder, su zanneder, toprak zanneder, aşk zanneder, dünyayı dolduran şeyler zanneder her an dudaklarda oynasın... Aklına getiremez ki dünyamız bomboş olduğu için her an beyhudedelikleri anıyoruz...

Bu Aband, Ankaradan 200 kilometrede. Başkent'in sayfiyesi olabilir. Şimdiyedek olmamış. Neden?... Gürültüden patırtıdan. Galiba biz gürültüye patırtıya yaşamak diyoruz!..

Tepelerin ortasında berrak bir vicdanın gözü gibi bir göl, Aband gölü... Krater gölüymüş. Yani, ateş püsküren yeraltının ağzıymış... Şimdi ne huzurlu!... İnşallah biz de bunca ateş püskürdükten sonra onun gibi oluruz. Gene düşünüyorum. Ne kadar fantezisz insanlarız diye... Herşeyi bunalmış hükümetten bekliyoruz... Otel var burada, dağ kulübeleri var... Yaşamak için ne lâzımsa var... Hiçbir göz göze, burun buruna yaşamaktan hazeden

genç çift yok mu burada? El ele verip ufak bir kantin, şipşirin bir lokantacık, mütevâzi bir pansiyoncuk açacak... Onlara da gece lokallerinin dumanlı havası mı, politikanın bulanık havası mı lâzım yaşamak için ille ve ille?...

Vallahi billâhi ölmüşüz. Politika-dan ölmüşüz, koalisyon-dan ölmüşüz, donmuş ölçülerden ölmüşüz. Aband'da dirilelim! Daha nelerden ölmüşüz, sen söyle Ankara!..

Birleşmiş Milletlere Asmalı.

Hem de altın çerçeveye çerçeveleyip, bir halk şairimizin şu dört satırını:

«Osman iş görmüyor dense,»

«Ses çıkmaz milyonlar yense»

«O senin yakının bense»

«İnsanım kâfi değil mi?...»

Osmanın yerine ister Paul deyin, ister Edward, ister Hans...

Bu hafta politikayı bıraktık, onun için, tiyatroya dokunuyoruz, şliire sapıyoruz, radyoya takılıyoruz...

Bırakın uyutucu programları, bırakın uluorta konuşmaları, bırakın isabetsiz buluşları, biz dinleyicilere, en çok ezâ veren bir nokta var... Okuyucuları namına dile geliyorum! Halk Türküleri dejenere ediliyor... Hepsi birer göbek hıvasına döndü. Birer meyhaneye türküsüne döndü... Neden mi?... Halk türküsü «saf» lık ister, inanç ister, iman ister. Niçin Erzurum ekibi diyoruz, Konya ekibi diyoruz da, festivallere onları gönderiyoruz öyleyse?... Pek âlâ, operanın bale trupunu hazırlayıp gönderebiliriz değil mi?... Belki hareketler daha «ekzersiz» li olur, daha muntazam olur... Amma birşey kaybolur... Kişilik kaybolur, renk kaybolur, toprak kokusu kaybolur...

«Aşıklar» varken, neden profesyonellere rağbet edilir radyoda onu kafamda düzenliyemedim... Galiba

gene diktatörlük merakından... Rad-yomuzda «değişmez şeflerimiz» var, politikamızda olduğu gibi... Ve politikada ne çekersek, bunlardan çektiğimiz gibi, radyoda da, değişmez müzik şeflerinden çekiyoruz...

Değişmezlik... Yaşasın!...

Amma folklorlarımız da ölmesin, e mi?...

Harcamıyanlar.

Politikada kendilerini harcamıyanları satıyorlardı, kısa sürdü:

— «Nihad Erim'le Kasım Gülek...»

Aynı fikirde değilim...

En çok harcamıyanların başında da Coşkun Kırca'nın ismi geçiyordu... Gene aynı fikirde değilim:

— «Neyi harcadı ki?...»

Yeni Bina.

Meclise girmiş çıkmıştık, her girdiye duyulan sıkıntıyı, her çıkışta duyulan çaresizliği duyarak... Milletvekilleri de o çaresizliği duyuyorlardı bizim kadar ki, iğreti iğreti uğruyorlardı, iğreti oturuyorlardı mecliste... Ziller durmadan zıngırdıyordu onları salona davet için... Eskiden hiç olmazsa koridorlar dolardı. Şimdi koridorlar da boştu, ziller ancak boşlukları, boşluklardan çağırıyordu. Reis vekili, Refet Aksoy mektep talebesi azarlarcasına «var» ı «yoğu» azarlıyordu...

Çıktık dışarıya gazeteci arkadaşlarla. Aralarından biri, bir devrin, artık hangi devirse, gaflet anıtına baktı baktı... «Senato kısmı opera binası olabilir» dedi, «şu kısım konservatuar... Bodruma da yüz tane gece klübü yerleştirilebilir»...

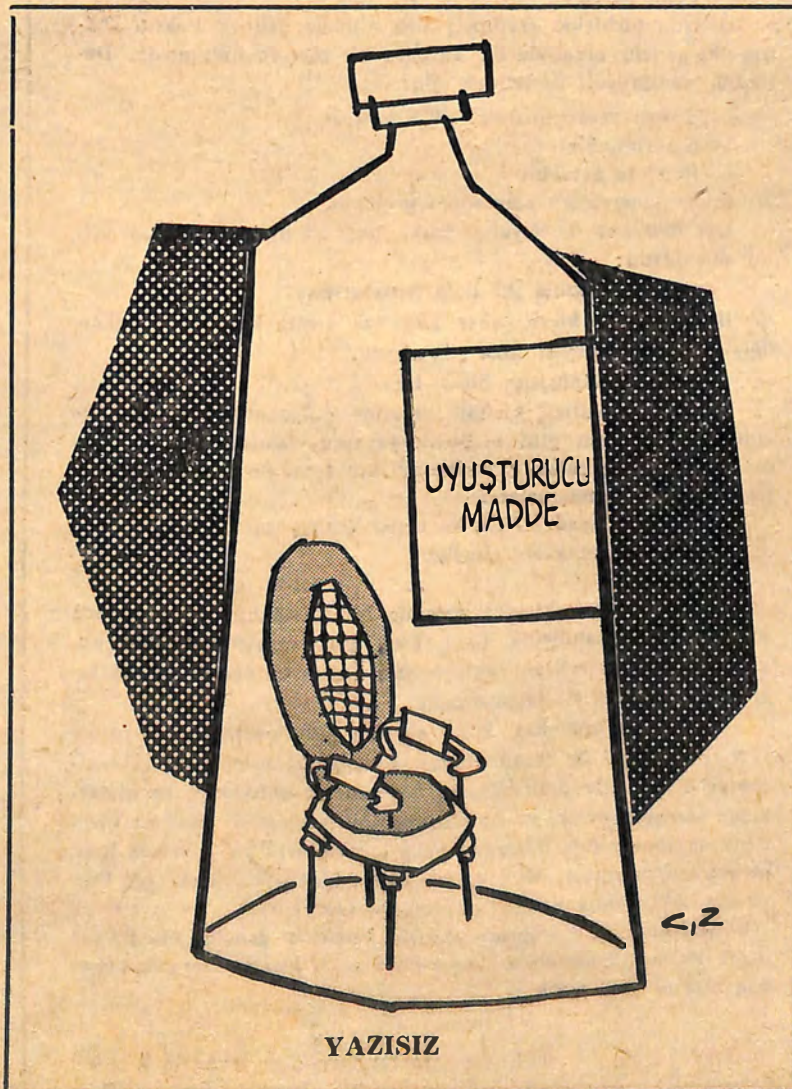
Durduk, lâkırdılarını ciddi ciddi tarttık, «evet olabilir» dedik...

O sırada mecliste bulunan milletvekili azınlığı yapıyı terk ediyordu. Toplantıyı bu sefer, nisap dolmadı diye; reis dağıtmıştı...

Uyuyor,

Tahsin Demiray konuşurken, dostum Gülek Mecliste durmadan uyuyordu...! «Uyumuyordum» vallahi billâhi demesin, uyumak ayıp değil... Her akşam kendi dediğine göre saat onda yattığına göre, neden bu kadar uykusuz anıyamıyorum!.. Son zamanlarda hep öyle, hep!..

Nimet ARZIK

HAREM

Azerçenko'dan: VÂ-NÛ

BOLŞEVİKLERDEN kaçıp Türkiye'ye sığındığım tarihlerde İstanbul sokaklarında dolaşırken nerede büyükçe bir ev görsem: «— Acaba dostum Pierre Loti'nin bahsettiği harem burası mı? diye durarak yüksek duvarlara, esrarlı kafeslere bakardım.

Ne münasebet! İçinden çıt bile işitilmiyen harem mi olurmuş? Harem dediğin yerde bol bol işret ederler her halde. Zevk, musiki ortalığı inletir. Sert sakallı şark zenginleri, âhû gözlü Çerkes kızlarının kucağına yan gelirler.

Biz Fransız kitaplarında haremî böyle öğrendik. Ama hani harem?

İstanbul'a geldiğimden hemen ertesi günü sabahdan akşama kadar harem-aramakla vakit geçirdim. Lâkin ne yazık, bulamadım.

Yorulmuş, dizlerimde derman kalmadı. Odama dönüyordum...

— «Yatağıma yatayım da biraz dinleneyim. Sonra gene keşfe çıkayım.» diye evimizin bulunduğu sokağa kestirme tarafından girdim.

İşte bizim bina ötede... Kırk elli adım ötede.

Bir de ne göreyim? Bütün lâmbaları pırıl pırıl yanımış koskoca bir ev. Herhalde konak. Pencerelerden acaip bir musiki sızıyor. Galiba alaturka dedikleri tuhaf nesne bu olacak. Burnuma, votka kokusunu andırır keskin, fakat anasonlu ispiroto kokuları çarptı.

— «Türklerin meşhur rakısı olacak!» diye düşündüm.

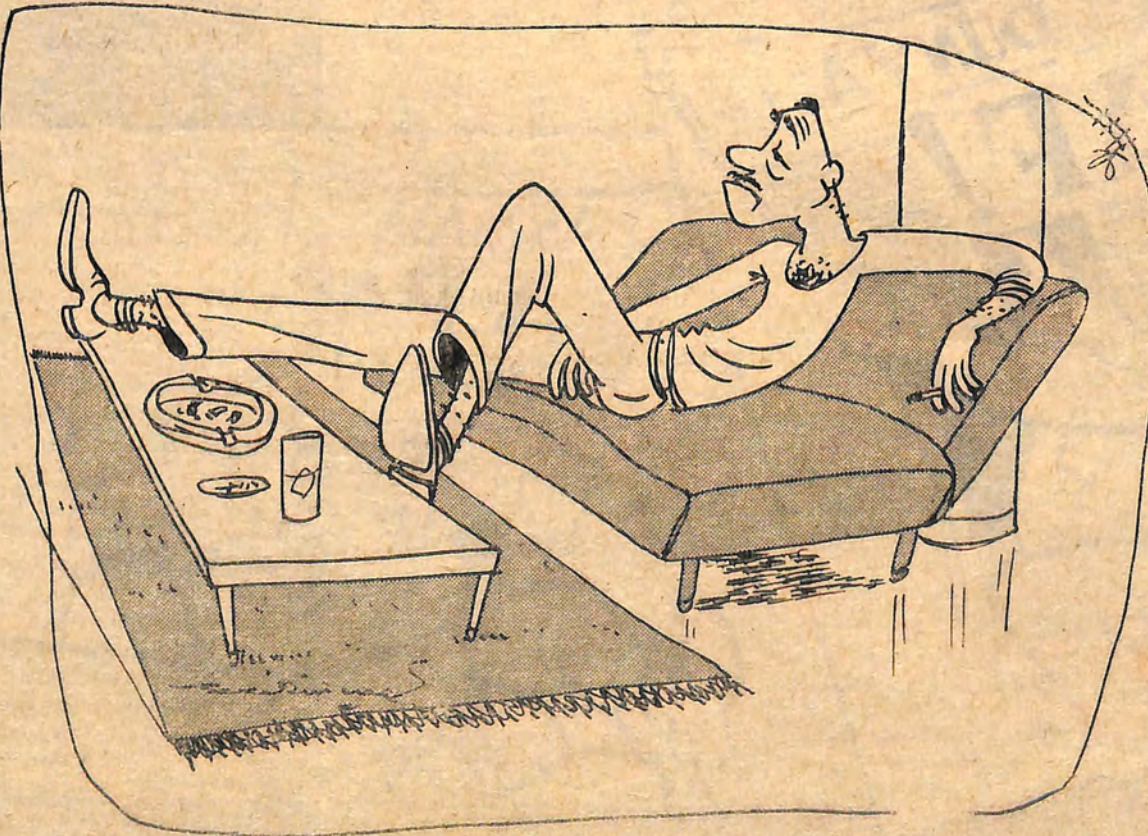
Evin içinden ayak sesleri, derinden derine kadın kahkahaları geliyordu.

— «Hah, tamam! - diye sevin-dim. - Gökte ararken haremî yerde buldum. Kimbilir Sultan Hamid'in hangi paşası içerde keyif çatıyor... Şarkın esrarı ile aramızda yalnız bir divan kaldı. Ah ne olur, şu engel de ortadan kalksa. İçerde ne olup bittiğini görsem.»

Tam ben böyle düşünürken bir-
arada bir kapı açılarak ki bu, meşhur Çerkes cariyelerinden olacaktı. Kimbilir hangi esir taciri bir gece baskını tertipliyerek bu âfeti ana baba yurdundan çalmış, sonra İstanbul'a esir pazarına getirerek Abdülhamid'in Yıldız'ına çuval çuval altın karşılığında satmış. Kızıl Sultan da sevgili vezirinin, - meselâ Sarayburnundan Jön Türkleri denize dökerek idam ettiği için - bu baha biçilmez cariyeye ile mükâfatlandırmıştı. Bu, muhakkak ki böyleydi. Çünkü Batı yayınlarında Şark'ı böyle anlatırlar. Ah, ey Şark!.. Ey füsunla, esrarla dolu Şark!

Aferin Bolşeviklere ki, bizi yelken kürek koğarak buraya sevk-tiler. Baksanıza: Ne harikulâde şeyler görüyoruz. Yoksa Petrogradda oturarak mecmualara hikâyeler yazıp dururken İstanbul'u ziyaret etmek kimin aklına gelirdi.

Mardin olaylarından ilhamlar :

Sporcu!..

Bir taraftan Harem kapısındaki dilberlere bakıyor, öbür taraftan bunları düşünüyordum.

Şark âfeti bana gülümsedi. Göz etti. Anlamadığım bir dilde sözler söyledi. Beni elimden tuttu. Esrarlı konağın kapısına doğru sürükledi.

Demek talihin yüzü bana gülüyor? Demek iki adım daha atarak şu basamakları çıktıktan ve şu kapının öte yanına geçtikten sonra hiçbir Avrupalı Don Juan'ın burnunu sokamadığı Harem'e ayak basacaktım!

Peki ama sonra?

Ya Sultan Hamid'in müstebit paşası beni Harem'de enselerse? Vâkıa ben cesur adamım. Hayatımı bir aşk macerası yolunda hiçe sayarım. Haydi kendim öleyim, neyse... Fakat şu günahsız dilber benim uğrumda niçin öldürülsün? İnsafa sığar mı? Jön Türkleri çuvalara koyup Sarayburnundan denize atan paşa, hiyanetini öğrendiği bu kızcağıza neler yapmaz!

Bu düşünceler üzerine Harem'e girmekten vazgeçip Çerkes dilberinin elinden kurtuldum; gerisin geri yürüdüm. Şark âdeti gereğince yedi kere yerden temenna ettim.

Ben geriledim, dört İngiliz bahriye neferi ilerledi. Ellerini, kollarını sallıya sallıya sanki babalarının evine giriyorlarmış gibi Harem'e daldılar.

— «Allah Allah! - diye düşündüm. - Zahir bunlar Paşanın yakın akrabaları?»

Bana benden olur her ne olursa, hasım rahat bulur dilim durursa! demişler ya. Dilim durmadı, her maceramı, yâran meclisinde votkayı fazlaca kaçırıp anlattım.

— Hangi sokakta bu harem? diye sordular.

— Tokatlıyan'ın arka tarafında. Benim oturduğum sokakta.

İşte o zaman kahkahalar yükseldi. Vâkıa ben mizah muharriyim; dudaklarda ince, zarif gülümsemeler yaratmak san'atımdır; lâkin «güldürücü» olmak başka, «gülünç» olmak gene başka. Gülünç mevkide kaldığıma kızarak, ağzımı açacak, gözümi yumacaktım ki, bir arkadaş beni köşeye çekti.

— Senin Harem sandığın yerin ne hane olduğunu anlamadın mı? - dedi; ve kulağıma öyle yüz kızartıcı bir söz söyledi ki pancara döndüm.

— İmkânı yok! - diye haykırdım. İmkânı yok, efendim. Nasıl kabil olur bu? O konak, benim oturduğum sokakta. Demek beni kandırıp kötü yerlerde oda kiralamışlar. Şimdi gösteririm ben ev sahibem olacak o cadı rum karısına..

Öyle bir küfür edecektim ki, baştan aşağı donatacaktım. Birdenbire aklıma geldi: O, Rumcadan başka dil bilmiyor, ben Rumca bilmem. Küfürlerimi anlamıyacak.

Bereket talihim yaver oldu. Köşebaşını saparken sokakta limon satan bir Rum kızına rastladım. Herhangi bir insanın milliyetini anla-

PEMBE

Sermet Muhtar Alus

MAŞLAHLI

HANIM

— 23 —

Kanarya önden koştu. Nereden de aklında kalmış?

— Abdülgaffar ağa, Abdülgaffar ağa! diye seslendi. Fayton derhal önümüze geldi.

Atladık.

— Aman ağacığım çabuk çek! deyip sürdürdük.

★

Arabacı, bahriyeli Mahmut beyin köşesinden, Pulcuların sokağına sap-tı.

Doğru yol dururken nereye gidiyoruz?.. Niçin saptık?..

— Ziver bey yokuşundan inmiyecek miyiz? diye paralanıyorum, arabacı alabildiğine koşturuyor.

Epeyce gittikten sonra birdenbi-re, zingadak durduk.

Ebuzarif bey karşımızda, yerle beraber temennah ediyor, (Akşam şerifleriniz hayır olsun, ya aynı!) diye iki büklüm oluyor.

Burası, Tayfurlara bitişik set bahçeli komşunun arka kapısı imiş. Ebuzarif bey, bahçeden kestirme koşmuş, bizi karşılamış... Muhakkak, arabacı da önceden tembihli olac-

Kanarya, ötedenberi Şamlı beye taraftardır. (Bir cevap versene!..) diye muttasıl beni dürtüyor.

Ebu zarif bey, etrafına bakına bakına:

— Merak etmeyin, şahsı vâhit yok. Mühim bir mesele zımında beş dakika görüşmek istiyorum. Müsaade ederseniz müvacehenizde oturayım, maruzatımı arzileyim!.. diyor.

Kanarya, derhal buyurun! dedi. Ant, kasem, karşımıza oturdu; faytonun körüğünü kaldırttı.

Peşkiribaşının oğlu çıkıverecek diye çarpıntıdan bayılacağım.

Adam, açtı çenesini:

— Hüsniânı aliyenizin meftunuyum. Abdi ahkarinizim, bendei kemteranenizim. Emir ve irade sizin, alerresi vel'âyn demek te bu âcizin. Her şeyim uğrunuza feda... Servetim, çiftliklerim, akarlarım; rütbem, nişanımı, madalyam...

İstasyondan geçtik, İhlamura saptık.

— Müsaade buyurursanız bostanın yanındaki deniz tarafına gidelim. Orası külliye hâlidir; arabayı

sahile çektiririz, bir miktar sohbet ederiz! diye rica rica üstüne.

Hayır desek olmayacak, evet desek bir türlü...

Ebuzarif bey, ayınları çatlata çatlata, çenede:

— Hayatta her husus, edep ve müvazene dairesinde cereyan etmelidir. Vakarını ve izzeti nefsinin muhafaza etmeyen şahıslardan nefret ederim. O düşün evindeki hayasız, ihtimal siz de müşahade ettiniz. Ne idi o Topaç Molla dedikleri herifin rezaleti... Bari kızının düğününde yapma ey erzel!.. Haşa min huzur, dalkavuk bir deyyus vardır, onu da yanına almış...

Kanarya, boş bulunup, (a, bizim enişte!..) deyivermesin mi?

O anda nefesim tutuluverdi. Kıp-kırmızı olmuşum; boğazım kurumuş, tükürüğümü yutamıyorum.

Adam, mahcup olarak derhal ağız değiştirmişti:

— Mazur görünüz, bilmiyordum. Mumailyle muarefem yok; biraz acibülevvar olduğu için... diye tamire kalkışıyor.

— Asıl eniştemiz değil, eski ah-paplardan birini tutardı da enişte derdik!.. diye biz de tamir ediyoruz amma, kaç para eder?

Şamlı bey, lâkırdı karıştırmağa çalışıyor:

— Ne arzeliyordum? Bendeniz her keyfiyette ciddiyete müstakim. Recüliyyette, hattâ, bir gecelik zendostlukta bile temkin ve ketumiyet

severim. Allah kahretsin, o Molla bey nam mütenezzil, müsünne bir sofracı karı yakalamış, alâmeleinnas şapur şupur öpüyor; ardından, ağaçların arasına çömelip arak yuvarlıyor.

Kanarya, boyuna: (Tu utanmaz!.. Kahrol arlanmaz!..) diye tükürüyor, 'Ebuzarif bey, şıkırdım sohbet devam ediyordu:

— Her fertte, zevahirle bevatın, maalesef müsavi değil. Meselâ Şani paşa zade dahi zahiren mazbutul-etvar görünür; hakikatte ne derece sefilülâhlâk olduğu malûmumdur. Geçen mevsimi şitada, Osmanbey nam gazine, bir rum muganniye-yeye yaptığı rezaili, vallahilazim gözümlle gördüm.

Gene birdenbire başıma kan çıktı. Tayfur, hakikaten (Panda murmurizes..) diye bir şarkı tutturmuş, notasını bile bana getirmişti.

Şamlı bey, neticeyi nereye bağ-lıyacaksa bağlasa da artık gitsek diye dokuz doğuruyorum.

Ayşe hanım, durmadan: (Hay hay!... Hakkınız var!.. Ona ne şüphe!) gibi sözlerle kafa sallıyordu.

Arkadan, Peşkiribaşının oğluna sıra getirdi. Arapça küfürler karış-tırarak, açtı ağızını, yumdu gözünü:

— Yakışıklı bir genç olduğu için çapkını şımartmışlar. Düğün evinin kapısında, atın üstünde, haşa meclisten dışarı, başı kızmış kelpiler gibi dolaşiyor, muhadderata göz ediyor. Az kaldı, ayağının altına ala-

caktım, altıpatlarımın kabzasiyle kafasını kıracaktım.

Gördünüz mü olanları?.. Ya oğlan şimdi bir taraftan çıkıverirse... Ben de, Kanarya da titriyoruz. Ortalık kararmağa başlamıştı.

— İstirham ederiz, müsaade ediniz de gidelim; pek geç kaldık! diye yalvarmağa başladık.

Ebuzarif bey, nihayet dilinin altındaki çıkardı:

Kuşdilinde, derenin üstündeki yeşil pancurlu köşkte oturuyormuş. Bitişindeki köşkü bize tutacak. Arada, duvar, muvar da yokmuş, incecik bir tel geriliymiş.

— İnyet buyurulursa, ara sıra, hırsız gibi telden atlarım; bir kahvenizi içip, sultanımla iki çift lâkırdı edip, kimse farkında olmadan avdet ederim! diyor.

Ne teklifler, ne teklifler...

Elmaslar mı istersin, pırlantalar mı, inciler mi?.. Oturacağımız köşkün kirasına hiç karışmıyacağız... Mutfak masrafı düşünmiyeceğiz... Emrime bir araba tahsis edecek... Tuvaletimi, süsümü, cep harçlığımı, hülâsa her şeyimi üstüne alıyor.

— Enişte bey dediğiniz zatı şerifle ülfet edemiyeceğim. Kâtibi sanii şehriyarî paşa hazretlerini görürüm. Taşralardan birine, münasip bir muhassasatla tâyin ettiririz! diyor.

Bizim eniştenin öpüp de başına koyacağı şey. Bu sözleri duysa sevincinden Ebuzarif beyin ayaklarına kapanır, altlarını bile öper.

Sade dinliyordum; dudaklarımı kıpırdatıp ne evet, ne hayır, diyor-dum.

Ayşe hanım, şimdi de sol kolumu pestile döndürüyor, razı olalım diye muttasıl sıkıyor.

Ebuzarif bey, boynunu büke büke, ısrarda idi:

— Bir naam (evet) kelimesi ihsan edip bu kölenizi ihya buyurunuz!

Ayşe hanım çok kurnaz, enişteden çekinmemesi için ne yalanlar uydurmuyor:

— Enişte kuzu gibidir, zavalhıcık hastalıklıdır da. Gün geçmeden bronşiti, çarpıntısı tutar; bir kenara büzülüp yatak yorgan yatar. İyice olduğu zamanlarda, akşamları iki kadehcik içer içmez oturduğu yere yığılır... Geçen gün, gene minderin üstünde, kafasını kirpi gibi içeri almış, gözlerini kapamış... Paldır küldür bir gürültü işittik, odaya koştuk. Perdeye mi yaslanmış, ne olmuş, koca korniş tam beyninin üstüne düşmemiş mi?.. Bıçarenin haberi bile yok. Hâlâ horul horul uykuda.

(Devamı var)

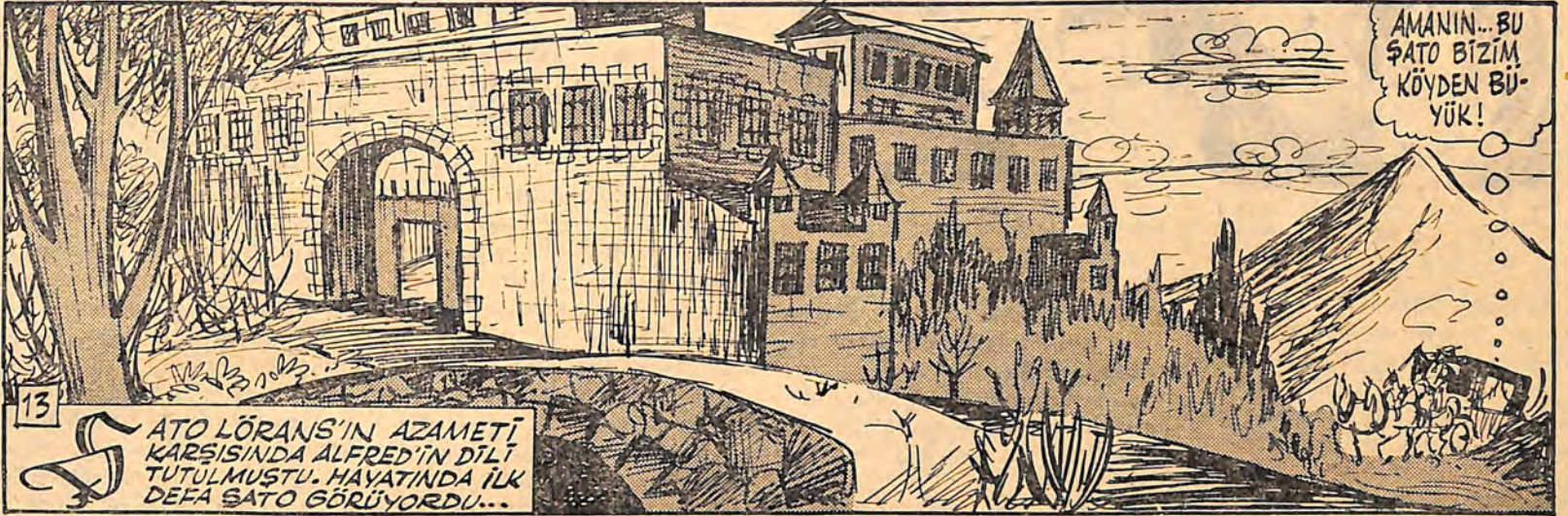

YAZISIZ

bir çalgıcının seyahati

cizen:

BÜLENT
SEREN

13

ATO LÖRANS'IN AZAMETİ KARSISINDA ALFRED'İN DİLT TUTULMUŞTU. HAYATINDA İLK DEFA ŞATO GÖRÜYORDU...

BES

Genç Kız

Yazar:
RONA JAFFE
Çeviren:
GÖNÜL SUYEREN

— 36 —

Gözleri hiddetinden dolu dolu olan Barbara görmeyen nazarlarla ileriye bakıyordu. Caroline kolunu onun omuzuna atarak, «Üzülme Barbara'cığım,» dedi. «Onun seni kovmağa hiçbir hak ve selâhiyeti yok. Sen onun kısmında bile değilsin. Zaten böyle bir şey yapmağa kalkarsa Mr. Bossart onun burnuna güler ve sana da bir madalya verir.»

Barbara dönerek Caroline'e baktı. O akşam ilk defa olarak yüzü hislerini aksettiriyordu. Hiddet, azim ve ümitsizlik vardı bu çehrede. «Çalışmam lâzım,» dedi. «Bu işe ihtiyacım var. Shalimar işimi elimden alamaz... İcab ederse Mr. Fabian'a kadar çıkarım... Shalimar beni tabi ki kovamaz. Yılışık herif!»

13

BARBARA

Barbara, hakarete uğradığı masada, yumruklarını sıkışmış oturuyordu. Shalimar masanın altına girip, bacaklarına bakmağa başladığı zaman içinden adamın suratına müt-hiş bir tekme indirmek gelmişti. Shalimar o kadar da yaklaşmıştı ki, genç kadın adamın sıcak nefesini bacağına hissetmişti bir an. Nefesinin harareti iyi ki naylonlarını eritmemişti... Ne yazık ki adamın yüzüne istediği gibi tekme yapıştıramamıştı. Belki de «Allah çalışan kızları korur,» sözü doğrudu. Muhakkak ki tekme attığı takdirde, adam onu hakikaten kovabilecekti.

Mr. Bossart, yalnız başına geri döndü. Barbara, «Ne kadar da mankene benziyor,» diye düşünüyordu. «Dimdik... Cansız...» Adam genç kadının yanına oturdu, dört köşe, tertemiz tırnaklarına bakmağa başladı. Sonra hafifçe öksürdü.

«— En güzel ofis partilerinde bile bir iki hâdiseler olur,» diye başladı. «Sen akıllı, ciddi bir kızsın. Bu hâdiseye fazla aldırmıyacağımı, fazla konuşmıyarak bürodaki dedikodunun kesilmesini bekliyeceğimi biliyorum.»

Barbara soğuk bir tavırla, «Dedikodu yapmak âdetim değildir,» dedi. Kendini tutmasına rağmen gözleri yaşarmıştı. Dünyada yüzüne insanın «Köpek» diye bağırılması kadar feci bir şey yoktu. Köpek... Köpek...

Mr. Bossart mırıldandı. «Mr. Shalimar bu hâdiseyi yarın hatırlamıyacak bile, bundan eminim. Hatır-

ladığı takdirde de çok üzülecek.»

Barbara, «Mr. Shalimar'ın üzülmesini de istemeyiz tabii,» diye düşündü. Fakat hiç sesini çıkarmadı.

Mr. Bossart gülümsedi. «Onu affedeceksiniz değil mi?»

Barbara merakla sordu. «Onu neden müdafaa ediyorsunuz?»

«— Kendisini severim.»

«— Ya...»

«— Öyle, (ya,) deme, Barbara.

Sen hoş, nâzik bir kızsın. Seni de seviyorum... Senin bu hâdiseyi kahve içerken dedikodusu yapılacak eğlenceli bir macera addedecek diğer daktilo kızlardan farklı olduğunu bilmeseydim, Mr. Shalimar adına özür dilemeğe de kalkmazdım.»

Caroline Bender «Afedersiniz» di-yordu. Üstelik bunu Mr. Shalimar'ı yerek ayağa kalktı biriyle buluşmam lâzım. Allahaismarladık.»

Mr. Bossart, «Güle güle,» dedi.

Caroline çantasını alarak, Barbara'ya gizlice bir öpücük gönderdi. Yüzünü sahte bir hiddetle buruşturarak, Mr. Bossart'ın arkasından yumruğunu salladı. Sonra da kendini tutamıyarak, gülmeğe başladı. Caroline uzaklaşırken, Barbara da hafifçe tebessüm ediyordu.

Onun yüzündeki ifadeyi farkeden Mr. Bossart, «Alâ,» dedi. «Hâdiseyi unutmaya başladın bile.»

Barbara cevap vermedi.

«— Bir yere gider, bir içki içer, olanları da unuturuz.»

Demek Mr. Bossart ona bir yere gitmelerini teklif ediyordu. Her halde evvelâ Caroline'e sormuştu. Zira, bütün gece kızın yanından ayrılmamıştı. Fakat Caroline'in randevusu vardı, bu yüzden şimdi Barbara'ya aynı teklifte bulun-

affettirmek için yapıyormuş gibi de bir tavır takınıyordu. Barbara onunla gitmeği istiyor muydu? Neden olmasın? Mr. Bossart, Mr. Shalimar gibi sululuk edecek bir tip değildi. Barbara da artık orada oturmak istemiyordu. Diğer masadakiler hâlâ ona bakıyor, neler olacağını merakla bekliyorlardı.

Barbara nazik bir tavırla, «Olur,» dedi.

Mr. Bossart nun mantosunu alırken, genç kadın da yorgun bir tavırla duvara dayandı. Bu parti onu ne kadar büyük (bir sükutu hayale uğratmıştı. Hoş bir kimseyle tanışamamıştı, şöhreti ve hikâyeleri alâkasını uyandıran Mr. Shalimar ise «bir jartiyer avcısı» ndan başka bir şey değildi. Hayalinde, kızların jartiyerlerinin peşinden telaşla koşan Mr. Shalimar'ı canlandırdı, kendi kendine gülmeğe başladı.

«— Tamamiyle değiştin bile.» Mr. Bossart giymesi için mantosunu tutuyordu. Bossart fena bir adam değildi, onu teselliye çalışıyordu. Muhakkak ki Umumi Neşriyat Müdürü için, bir asistanı kolaylıkla feda edebilirdi. Fakat her halinden bunu yapmak istemediği de belliydi. Barbara'nın işi iyiydi, terfi etmiş, aylığı artmıştı. Onun için hâdiseyi unutmaya doğru olurdu. Bir daha sefere zam istediği zaman da Mr. Bossart bunu hatırlayacaktı. Barbara pek yakında zam istemeğe karar verdi.

Mr. Bossart onu küçük, loş ve oldukça lüks bir bara götürdü. Barbara burasını görür görmez arkadaşlarıyla, «Evli adamın barı» diye bahsettikleri yerlerden olduğunu anladı. Yani adam burada tanıdıklarıyla karşılaşmaz, karısı da haber almazdı. İçeriye tanıdık girse bile ortalık o kadar loştu ki, muhakkak Mr. Bossart'ı farkedemezdi bile.

Mr. Bossart, «Şehirde kaldığım zaman buraya sık sık gelirim,» dedi. «Hoş bir yerdir.»

Barbara, «Hakikaten öyle,» diye cevap verdi. Deri bankta arkasına yaslanarak, içkisinden bir yudum aldı.

Birdenbire Mr. Bossart ileriye doğru eğilerek, «Hey Sidney,» diye seslendi. Barbara başını kaldırdı. Masalarının önünden geçip bara doğru gitmekte olan bir adam du-raklıyarak onlara baktı.

«— Ar!» Adam güldü. Yüzünde Barbara'nın o zamana kadar gördüğü tebessümlerin en cazibi, en sıcak vardı. Tatlı, neşe ve muziplik dolu bir tebessümdü bu, insan adamın yüzünün nasıl olduğuna aldır-mıyordu bile.

ÇOCUKLARINIZ İÇİN MERSERİZE SERİ PANTALON VE BLUZ TAKIMLARI

KAZOVA Müessesesi şimdi de
İlkbahar çocuk takımlarını
Takdim eder

KAZOVA
Çocuklarınız için
Merserize seri bluz ve
Pantolon takımlarıyla
en lüzumlu İlkbahar
çeşitlerini hazırladı

İNANILMAYACAK
DERECEDE UCUZDUR

Kazova

Giyimde zerafet yaratır

Mamullerimizi Kazova Mağazalarından
ve Büyük Vuhafyecilerden İsrarla Arayınız

Radar Reklam 181

İlâncılık : 3917 — 87

(Devamı var)

KOMİSER OSMAN

TURHAN SELÇUK

DÜĞÜN GEÇESİ ESRARI

26

KADIKÖYLÜ ENVER NİYAZI BEY (KOMİSER
OSMAN) VE ŞAHENDE HANIM
DÖVÜŞMEKTEDİRLER...

NE OLDU BANA YAHU?!...
BİR KADINLA BAŞA ÇIKA-
MIYORUM. BU MU KUVVETLİ,
YOKSA BEN Mİ ZAYIF-
LADIM?!

SEN KADIN DAYAĞI YE-
MEMİŞSİN ANLAŞILAN...
ŞİMDİ AKLINI BASINA
GETİRİRİM.

FAKAT OSMAN BİR-
DEN KENDİSİNİ GE-
RİYE ATAR MÜTHİŞ
BİR SOL TOKAT YA-
PISTIRIR. SAŞKIN-
LIĞI GEÇMİŞTİR.

KADINA HÜRMET KAİDESİNİ
BOZMAĞA MECBURUM.
AF EDERSİN!

IIIIHH!

BU KADARI FAZLA
BİLE ZANNEDERİM.

İKİNCİ BİR SAĞ TOKAT
GÜÇLÜ ŞAHENDE HA-
NIMI BOYLU BOYUNCA
YERE SERER...

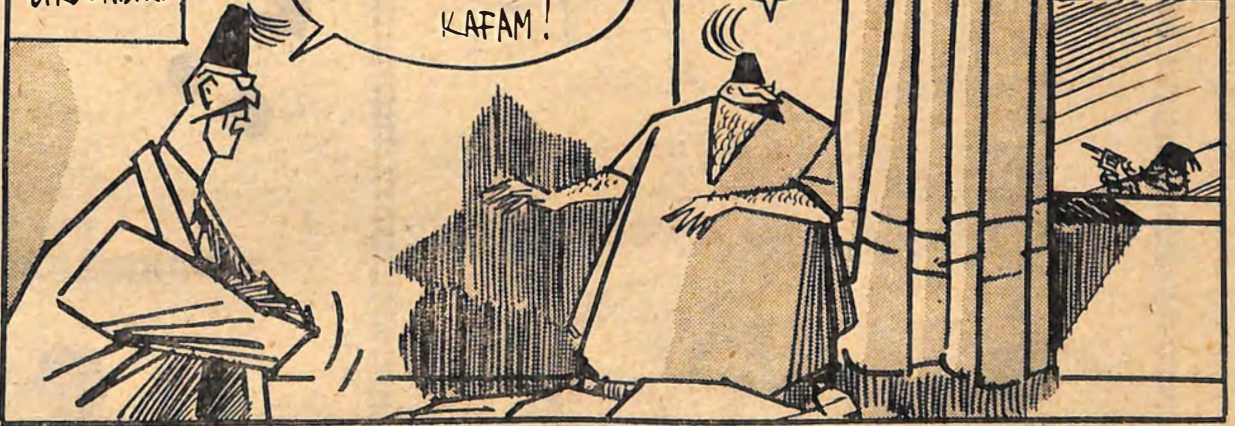

Hİ Hİ!. KOMİSER Nİ-
HAYET KARISINA
GALİP GELEBİLDİ.

FAKAT
BİRDENBİRE

DİKKAT KOMSERİM!
AH BENİM
KAFAM!

MULAVİN FETTULLAH
PENCEREDEKİ ADAMI
DAHA ÖNCE DUVARA
TIRMANIRKEN GÖR-
MÜŞ. KOMİSERİN ODA-
SINABUNUN İÇİN KA-
PIYI VURMADAN GİR-
MİŞTİ. FAKAT GÖRDÜ-
ĞÜ MANZARANIN KOMİK
LIĞI ONA HERŞEYİ UNUT-
TURMUŞTU...

ISIK SONELİ
EPEY OLDU. LOK
GEÇ KALDIM.

ŞAHENDE HANIMIN BEKLEDİĞİ ADAM NİHAyet PENCE-
REYE ULAŞIR...

OLUR ŞEY DEĞİL!
BU NE HAL YAHU!!...
KABAHAAT BENDE OLDU
LOK GEÇ KALDIM.

DEVAMI VAR

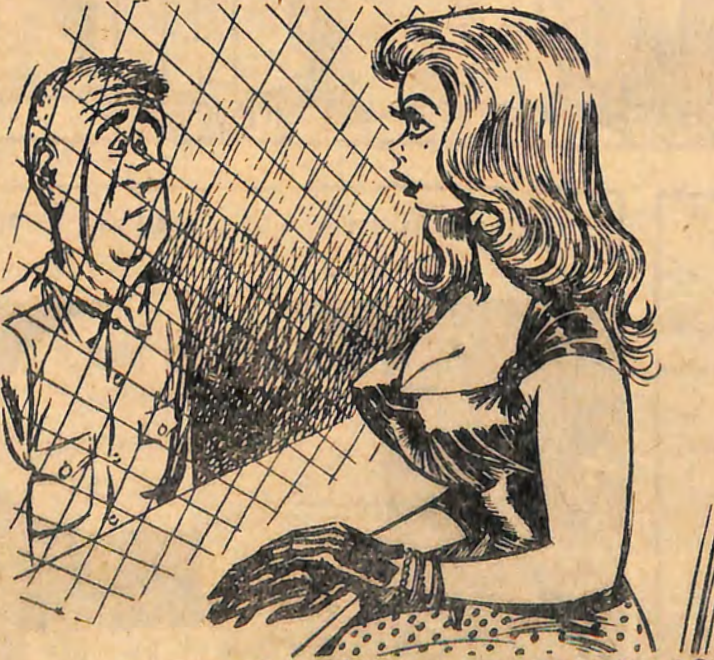
Dünya Karikatürleri

-ALBEEER, OTUZ SENEDİR SEYRETTİĞİN SEYE, İLK DEFA GÖRÜYORMUSUN Gİ-Bİ SALAK SALAK BAKMA!

-NEREDE KALDIĞINI ŞAŞIRMAMAK İÇİN SAYFA ARASINA KOYDUĞUN MEKTUP ROMANDAN DAHA ENTERESAN...

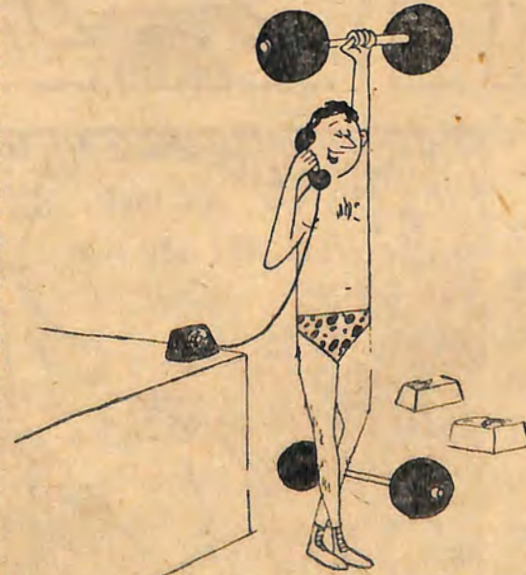
-UNUTMA, EVE DÖNDÜĞÜN ZAMAN ARKADAŞLARI-MA "BİR AVRUPA SEYAHATİNDEYDİM.." DİYECEKSİN!

YAZISIZ

YAZISIZ

YAZISIZ

Hayat Yolunda:

En sađlam, en emin direksiyon :

YAPI ve KREDİ BANKASI

1 9 6 2

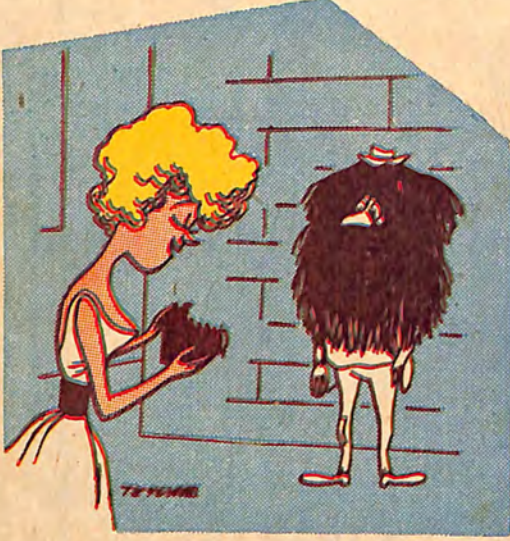
Yılında en az 50 apartman dairesi

AYRICA

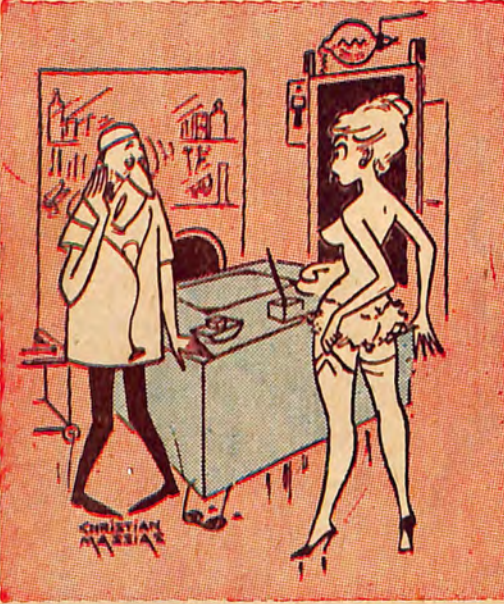
2. 600. 000

Liralık çeşitli para ikramiyeleri dağıtıyor!

Akbaba

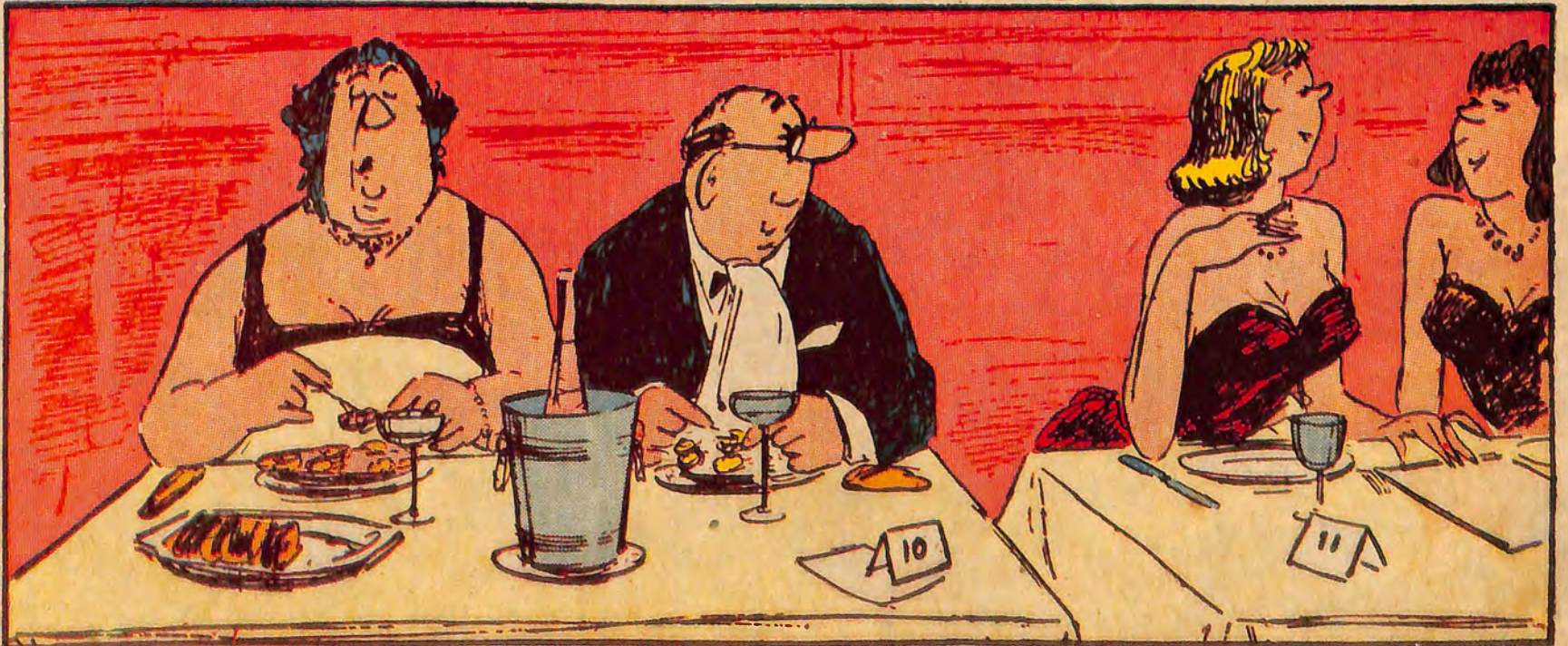
-BİRAZ GÜLÜMSEYİNİZ !

-HİÇBİR ŞEY BULAMADIN HAZ..TUH SANA !..

-ŞU KUŞLARI SUSTUR SEVGİLİM, HERKES AKLINDAN GEÇENLERİ DUYACAK !

-HERİF, HERKESİN TABAĞINDAN GÖZÜNÜ ÇEK !